

Giới thiệu Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại

Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại là truyện đồng tác giả của mình-Mình và Dylan, truyện của tui mình không có nhân vật là đại thiếu gia hay chủ thế giới ngầm như các truyện khác.

Không có những tiểu thư nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, truyện tui mình viết chỉ có những nhân vật bình thường được tác giả thiên vị lên một chút đó là gia cảnh không nghèo rớt mồng tơi.

Tuy vậy, tình yêu của những nhân vật trong truyện tình tuổi teen này sẽ không thua kém truyện khác những tình yêu tuổi học trò, gần gũi với những cô cậu học trò, tình yêu hồn nhiên trong sáng (cam đoan không có hôn hít gì hết vì vậy những bạn trong sáng cứ yên tâm ^^)

Trong truyện có lẽ một số bạn có thể tìm được mình chính là một trong số những nhân vật đó. Miên man nhiều rồi, cuối cùng mình và Dylan mong mọi người ủng hộ và góp ý cho truyện.

Và để nối tiếp cảm xúc, truyện Bạn Thân 17 Năm, Giờ Yêu Được Chưa? sẽ là tác phẩm hoàn hảo dành cho bạn.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Quá Khứ

1 năm trước

Trên một con đường

_ Gia Kiệt, đợi em. Tiếng một cô gái vang lên, đó là một cô gái cực kì dễ thương với mái tóc màu đen huyền, da trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn với 2 má phúng phính đang vội vã đuổi theo một người con trai. Phía trước, 1 người con trai mái tóc hung đỏ, da trắng có khi còn hơn cả con gái, khuôn mặt đẹp với đôi lông mày rậm, mắt nâu, vóc dáng chuẩn như người mẫu. Cậu cứ thế đi chẳng thèm để tâm đến người con gái chạy đến hết hơi phía sau. Phải đến một lúc sau, cô gái mới đuổi kịp cậu, đó không ai khác chính là nó.

_ Kiệt, anh nghe em giải thích có được không. Nó giữ lấy tay anh, khuôn mặt trắng hồng giờ ửng đỏ mồ hôi, đỏ ửng.

_ Còn gì để giải thích nữa, tất cả những gì cần thấy anh đều đã thấy rồi. Anh tức giận nói.

_ Không phải như anh nghĩ đâu, em với Minh chỉ là bạn thôi, anh đừng hiểu lầm. Nó giải thích một cách nhẹ nhàng.

_ Là bạn à, là bạn thì cần gì phải nói nói cười cười thân mật đến vậy, em đừng có lừa anh. Anh trả lời

_ Anh tin em đi, chỉ là bạn thôi, chẳng lẽ không được nói chuyện à. Nó cố gắng giải thích một cách từ tốn nhất.

_ Em bảo anh phải tin em thế nào, anh đã tận mắt nhìn thấy và anh chỉ tin những gì mình thấy thôi. Anh tức giận quát lên.

_ Tận mắt nhìn thấy? tận mắt nhìn thấy thì cái gì cũng là sự thật chắc, em là bạn gái anh mà chẳng lẽ anh không thể tin em một lần được sao? Nó nói, đôi mắt nó đỏ hoe chỉ đợi nước mắt chảy xuống.

_ Đúng vậy, anh chỉ tin những gì anh thấy thôi, anh là con người như vậy đấy, nếu em không chịu được thì mình chia tay, anh không ép. Anh trả lời. Anh nói xong, nó ngơ ngàng nhìn lên, nước mắt nó rơi lã chã.

_ Sao anh cứ ghen tuông vô cớ vậy, em chỉ nói chuyện bình thường mà anh cũng giận còn đòi chia tay. Lâm Gia Kiệt, em nói cho anh biết, bao nhiêu lần anh ghen là bấy nhiêu lần em hạ mình xin lỗi anh, ai ai nhìn vào cũng biết rõ em không làm gì sai mà vẫn phải xin lỗi, bao nhiêu lần em phải chạy theo anh để xin lỗi năn nỉ, danh dự của em cũng không quan tâm mà chỉ biết chạy theo anh để xin lỗi. Anh thử nhìn xem có ai làm bạn trai mà suốt ngày ghen tuông như anh không, em đã giải thích rồi mà anh còn không chịu hiểu. Được, anh nghe rõ đây, từ nay, chúng ta đường ai nấy đi, em đồng ý chia tay. Nó nói mà nước mắt cứ rơi. Anh nghe xong lời này thì đứng như trời trồng không nghĩ có ngày Uyên Nhi lại dám chia tay mình.

Nó bước đi, hai người đi hai phía, nếu không phải nó cứng đầu không nghe lời khuyên của Thiên Di thì giờ nó đã không phải khóc thế này. Anh là người gia trưởng, hay ghen tuông, mọi người ai cũng khuyên nó nên kết thúc sớm với Gia Kiệt nhưng nó vẫn luôn sợ Kiệt sẽ tổn thương nên đành nín giữ tình yêu này nhưng đến hôm nay thì nó không thể nhịn được nữa rồi. Nói chuyện với gia Kiệt xong, nó băng qua đường mà không thèm để ý bỗng nhiên từ đâu, một chiếc ô tô lao đến và đâm vào nó.

_ UYÊN NHI. Gia Kiệt chạy lại, lắc lắc người nó và gọi tên nó. Sau đó, anh gọi cấp cứu đưa nó đến bệnh viện.

Tại bệnh viện

_ Uyên Nhi, cậu làm sao thế này huhu, Uyên Nhi, cậu tỉnh dậy đi, đừng như vậy mà. Thiên Di vừa khóc, vừa gọi tên nó. Các y tá đưa nó vào phòng cấp cứu, Thiên Di bị cản lại ở ngoài cửa. Ở hàng ghế trước, Gia Kiệt đang ngồi, hai tay chấp lại như đang cầu nguyện, bỗng nhiên một cái tát giáng xuống mặt hắn.

_ Anh, tất cả là tại anh, Uyên Nhi nó luôn nghĩ cho anh vậy mà chẳng bao giờ anh chịu hiểu cho nó, anh chỉ biết đến bản thân mình thôi, anh lúc nào chẳng cho là mình đúng vậy có bao giờ anh nghĩ Uyên Nhi nó phải chịu thiệt thế nào không, khi hai người giận nhau nó luôn xin lỗi trước trong khi người nên xin lỗi phải là anh, mỗi khi anh thấy nó nói chuyện với người con trai khác, anh liền tức giận bỏ đi còn nó phải cật công chạy theo anh xin lỗi, nó quên cả bản thân vì anh, tại sao anh lại làm nó thành ra như vậy? Tại sao?.. Anh không xứng đáng làm bạn trai nó. Cô chửi hắn một hồi.

_ Đúng vậy, tôi không xứng đáng, không xứng đáng, lẽ ra tôi không nên nói cô ấy như vậy, tất cả là tại tôi. Anh nói như tự sỉ vả bản thân mình.

_ Vậy thì anh chia tay Uyên Nhi đi, giải thoát cho nó đi, anh có biết rằng Uyên Nhi nó đã phải chịu đựng vì anh thế nào anh chắc cũng đã biết, nó mệt mỏi lắm nhưng không dám dừng lại vì sợ anh tổn thương, dù bị anh nói thế nào, có làm nó tổn thương thế nào, chán chường thế nào thì nó cũng không dám chia tay anh, vậy anh hãy chia tay nó đi, hãy để Uyên Nhi được giải thoát. Cô nói.

_ Tôi...đã chia tay Nhi rồi. Hắn nói, phải khó khăn lắm mới nói ra được từ "đã chia tay".

_ Vậy thì từ giờ xin anh đừng tìm Nhi nhà chúng tôi nữa. Bà Ngọc từ đầu đứng trước mặt hắn nói, bên cạnh là ông Trung bố của nó, bà Ngọc chính là mẹ nó. Hai người đang đi làm thì được Di báo tin nó bị tai nạn liền cấp tốc đến bệnh viện

_ Vâng, cháu sẽ không tìm cô ấy nữa, cháu sẽ rời xa cô ấy. Gia Kiệt nói.

Ông Trung quay qua Thiên Di hỏi

_ Nhi thế nào rồi Thiên Di.

_ Nhi được cấp cứu đã 2 tiếng rồi mà vẫn chưa thấy xong, cháu nghĩ khoảng mấy tiếng nữa mới xong. Cô lễ phép nói.

_ Con gái tôi sao nó lại ra thế này cơ chứ, ông trời ơi, sao ông bắt công với nó thế này. Bà Ngọc khóc lóc. Ông Trung vỗ về bà Ngọc

6 tiếng sau, phòng cấp cứu mở cửa, tất cả chạy lại phía ông bác sĩ hỏi tới tấp

_ Bác sĩ, con tôi thế nào rồi.

_ Bạn cháu có sao không ạ.

_ Cô ấy không sao chứ ạ.

Ông bác sĩ về già dặn, trên trán lấm tấm mồ hôi từ từ trả lời.

_ Cuộc phẫu thuật đã thành công, bệnh nhân bị va đập mạnh nhưng không có gì nguy hiểm lắm.

Nghe xong câu đó ai cũng thở phào, anh mỉm cười nhẹ rồi quay lưng bước đi.

Sau khi Kiệt đi khuất sau hành lang ông bác sĩ mới nói tiếp.

_ Tuy không tổn thương nhiều đó là một sự may mắn nhưng bệnh nhân sẽ bị mất trí nhớ còn việc có nhớ lại hay không thì tùy vào bệnh nhân có muốn hay không và tùy vào người nhà của bệnh nhân.

_ Giờ có thể vào thăm chưa ạ. Thiên Di hỏi.

_ Bệnh nhân vẫn chưa tỉnh dậy, có thể ngày mai mới tỉnh được, mọi người có thể vào thăm rồi.

Bác sĩ nói xong thì rời đi, chỉ còn Thiên Di và ông Trung bà Ngọc. Cô phải khuyên hai người nên về nhà nghỉ ngơi một chút khi nào nó tỉnh sẽ báo cho 2 người vì hai ông bà vừa đi công tác xa về vẫn còn mệt, lúc đầu bà Ngọc không chịu nhưng ông Trung ra sức khuyên nhủ cũng chịu về nghỉ chỉ còn Thiên Di bên trong bệnh viện chăm sóc nó.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lập Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

1 năm trôi qua

Nó giờ đã quen với gia đình mình và mọi người xung quanh. Sống không kì ức thật khó đối với nó. Gia đình ai cũng yêu thương nó nhiều lắm, còn cả cô bạn thân Thiên Di nữa, dù không nhớ gì nhưng nó chắc chắn những gì ba nó nói lúc trong bệnh viện là thật. Tóm tắt lại một năm qua của nó chẳng có gì đặc biệt, nó đi học lại, ai cũng hỏi thăm nó nhưng thật sự nó chẳng nhớ ai ngoài Thiên Di nhưng chẳng lẽ lại nói 'mình không quen mấy bạn'? Thế không được nên nó đành âm ỉ cho qua. Hai nó hay đưa nó đến mấy công viên hay mấy nơi mà hồi trước nó và hai hay đến nhưng tất cả cố nhặt lại cũng chỉ là những mảnh ghép rời rạc không đầu không cuối, mỗi lần đến mấy chỗ đó hay nghe ba mẹ kể về ngày xưa thì đầu nó lại đau. Thành tích học tập của nó vẫn xuất sắc như ngày nào, cũng nhờ Thiên Di hôm nào cũng nhắc lại tất cả kiến thức cho nó nhớ. Lớp 10, trường nó là một ngôi trường khá nổi tiếng với đội ngũ giáo viên hùng hậu, có kinh nghiệm giảng dạy, học ở đây là mơ ước của biết bao học sinh. Năm nay nó sẽ trở thành học sinh khối 10 của trường, và tất nhiên nó sẽ phải thi chọn lớp, đậu vào trường là một việc khó, vào lớp chọn còn khó hơn

Buổi sáng tại nhà của nó và anh

_ Uyên Nhi, dậy đi em, Di đang đợi em dưới nhà nè. Anh nó gọi

_ Dạ, hai chờ em chút. Nó đang làm vsen trên phòng nói vọng xuống.

Dưới nhà, một cô gái mặc đồng phục trường K với khuôn mặt ưa nhìn, mái tóc mượt xõa ra trông rất nữ tính. Cô và anh đang đợi nó dưới nhà. Cả hai người (Thiên Di-Gia Bảo) cứ ngồi im trên sofa không nhúc nhích, bầu không khí rất căng thẳng, ai cũng cảm thấy ngượng ngùng nên không bắt chuyện, ngồi một lúc cô bắt đầu đi thăm xung quanh ngôi nhà, anh thì xuống bếp lấy nước uống, đi đến bếp thì bỗng cô trượt chân vì hồi nãy anh lỡ tay làm đổ nước chưa kịp lau và thế là

_AAAA. Giọng một cô gái vang lên.

...

Tình cảnh bây giờ rất ư là lãng mạn, một chàng trai với khuôn mặt điển trai, vóc dáng thì chuẩn không cần chỉnh đang đỡ à không, phải nói là ôm mới đúng, đang ôm một cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, nước da trắng hồng. Cái này giống cảnh nam chính đang đỡ nữ chính trong phim tình cảm nè. 4 mắt chạm nhau, cả hai cứ chăm chú nhìn nhau mà không biết mình đang giữ tư thế tình cảm đến mức nào và ở gần đó, có một người đang tùm tùm cười không ai khác chính là nó.

_ E hèm, hai người cứ tiếp tục nha, em chưa thấy gì đâu, em xuống bếp lấy hộp sữa, cứ tiếp tục nha, em chưa thấy gì hết. Nó nói như vậy chẳng khác nào chứng minh rằng : A, em thấy hết rồi đấy, nó chạy vô tủ lạnh lấy hộp sữa rồi chạy ra ngoài. Lúc đấy, hai người kia mới ý thức được mình đang làm gì, vội buông nhau ra, mặt ai nấy đều đỏ ửng.

_ Em..em...ơ cảm ơn anh, em ra trước. Cô vội nói rồi chạy ra phòng khách lấy cặp rồi chạy ra theo nó. Anh theo ngay sau cô, cả ba cùng đến trường, nó với cô đi chung một chiếc xe đạp điện, anh đi riêng một xe.

Vừa đến ngã tư, một chiếc xe Air blade vô duyên từ đâu lao ra làm nó tránh không kịp kết quả là...

Á.....Rầm.....Ui da

Con ngựa sắt của nó đã anh dừng đáp via hè, nhìn chiếc xe đạp bây giờ chỉ có thể miêu tả bằng một từ :Thảm. Hai cô gái đang ngồi trên xe cũng không khả quan hơn, nó thì suýt hôn via hè may mà chống tay kịp, cô thì đỡ hơn, chỉ bị té. Cả 2 đều bị thương nhẹ ở ngoài anh đi sau thấy tội nó bị tai nạn nên dừng xe lại xem sao. Nó vừa đứng lên đã chửi té tát tên đi xe lúc nãy:

_ Nè, anh không có mắt hả, đi đứng cái kiểu gì vậy, có biết đi xe không vậy, đâm vào người ta rồi đây nè.

_ Xin lỗi. tên kia trả lời.

_ Xin lỗi là xong hả, nhìn cái xe của tui đi, nó thảm hại thế này là tại ai hả. Nó chửi tiếp

_ Tôi đem đi sửa là được chứ gì.

_ Sửa cái gì mà sửa, giờ tui phải đi học bằng cái gì đây. Nó đang chửi thì bị hai người kia kéo ra. _Nhi, cậu bình tĩnh lại đi, đừng chửi nữa, người ta xin lỗi rồi mà. Di khuyên nó.

_ Ở Khánh, sao lại là cậu. Anh nó ngạc nhiên, tưởng ai hóa ra là hấn.

_ Không phải tôi thì là ai, sáng sớm đã xui xẻo. Hấn nói, có vẻ hơi bực bội

_ Con bé đó nó hơi quá lời cậu bỏ qua cho nó, đừng để bụng làm gì.

_ Con gái gì đâu mà nói lảm thế không biết. _Nè, tôi nói lảm thì sao hả, ảnh hưởng đến kinh tế nhà anh à. Nó đang phui đồ thì nghe thấy hấn nói nên đắp lại luôn.

_Nhì, thôi đi em. Anh nó khuyển, anh không thể hiểu tại sao 2 người này lại có thể cãi nhau nhiều như thế trong khi Khánh là một người rất ít nói. Tình hình là giờ anh có một xe, nó có một xe nhưng lại bị hỏng, anh phải chờ nó hoặc cô, chọn cái nào cũng không được, bỗng nhiên ánh mắt của anh dừng lại ở chiếc xe Air Blade của hấn kêu lên: _Có cách rồi, Nhì! Em lên Khánh chờ đi học nhé, sắp muộn học rồi.

_Sao lại phải lên xe hấn ta, anh cũng có xe mà.

_Anh phải chờ Di rồi, em chịu khó đi, sắp muộn học rồi. Vừa nói xong, anh kêu Di lên xe sau đó phóng đi luôn để lại nó bơ vơ chưa kịp ú ớ câu nào.

Nó đứng ở vỉa hè, không biết tiếp theo phải làm thế nào, đi xe hấn thì không được mà không đi cũng không được. Nhìn đồng hồ đã 6 giờ 55 rồi, nếu đi bộ cũng không kịp. Trong đầu nó đang rối tung lên, các Nơ ron thần kinh căng lên hết cỡ, hết nhìn con ngựa sắt của mình lại nhìn chiếc xe của hấn.

Còn phần hấn, hấn đứng khoanh tay nhìn nó rồi quét mắt qua chiếc xe đạp, nghĩ xem nên làm gì. Nó cứ đứng trơ ra đấy làm hấn đến bức mình, sắp muộn học rồi mà còn đứng đơ ra ngắm nhau thế này thì chỉ có nước lên uống trà với giám thị.

_Lên xe, nhanh lên. Hấn leo lên xe, ra lệnh cho nó.

_Còn cái xe của tôi. Nó vẫn ngơ ra.

_Chút nữa có người đến đem đi sửa, lên xe nhanh lên, sắp muộn rồi.

_À ờ. Nó nói xong leo lên xe hấn, chiếc xe phóng với tốc độ khủng khiến tóc nó bay "phấp phới", may là còn cái mũ bảo hiểm giữ lại không chút nữa đến trường kiểu gì cũng thành cái tổ quạ.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Xe hấn cứ lao qua hết đường này đến đường kia trên phố. Nó luôn giữ khoảng cách 20cm với hấn. Mọi chuyện sẽ êm đẹp nếu như không có cái ổ voi chết bầm kia xuất hiện làm nó xấu hổ chết đi được, chuyện là như thế này:

Xe hấn đang phóng vèo vèo qua những con đường thì đột nhiên trên đường xuất hiện một cái ổ voi to bự trắng kèm theo mấy cái ổ gà phụ họa. Nó thì vẫn giữ khoảng cách trên xe với hấn, đang lo giữ cái mũ để tóc đỡ bay nên nó chẳng biết tai họa sắp xảy ra. Mặc dù hấn đã cố gắng hết sức để tránh cái ổ voi nhưng cuối cùng vẫn không tránh được ổ gà. Nó đang giữ mũ bảo hiểm đột nhiên cả chiếc xe như ập về phía trước, làm nó lao theo và kết quả là CỐP một cái, đầu nó đập vào lưng hấn. Nó nhăn nhó sắp khóc, xoa xoa cái đầu tội nghiệp của mình, trán nó đau nhói rồi sung lên nhìn phát tội.

_Giữ chặt vào. Nghe hấn nói, nó chưa kịp ú ớ câu gì thì cái ổ voi lại hiện ra trước mặt nó và hấn, mặc dù cái "hố" đã hiện ra nhưng tất nhiên là nó vẫn cứng đầu không thèm bám vào hấn rồi và lần này cái xe lại như lần trước, nó bị nghiêng về phía trước nên theo phản xạ tự nhiên là ôm eo hấn. Qua được đoạn đường toàn ổ voi ổ gà kia, mặt đura nào đura đây đồ ưng, nó xấu hổ đến mức mặt nóng ran. nhìn vào chắc có lẽ người ta sẽ tưởng nó bị sốt. Biết thế bám vào cho rồi có phải giờ đỡ xấu hổ hơn không

Cuộc đời thật lắm éo le, nó và hấn vừa đến được trường thì đã muộn, trống đánh vào lớp và cổng trường đã đóng, sau một phút suy nghĩ, hấn phóng xe đi đâu đó, một lúc sau, hấn quay trở lại, kéo tay nó đi.

_Nè, bỏ tay ra cái coi, tôi tự đi được. Nó kêu lên, mặt nóng ran.

_Bớt nói. Hấn nói một cách tiết kiệm lời. "Người gì đâu mà chảnh gớm" nó nghĩ sau đó bấu môi.

Hấn vẫn kéo tay nó không chịu buông, ra đến sau trường, bức tường sơn màu vàng sừng sững hiện ra trước mặt nó.

_Anh lôi tôi ra đây làm gì???. Nó hỏi

_Muốn vào lớp? Hấn lại tiết kiệm lời nói

_Tất nhiên. Nó nói, sự thật hiển nhiên như vậy mà cũng phải hỏi.

_Leo qua. Hấn nói.

_Cái gì, anh bảo tôi leo qua nó á. Nó hét toáng lên.

_Thế cô muốn sao.

_Tôi đâu có biết leo. Giọng nó bình thường trở lại

_Gặp cô đúng là xui xẻo mà, leo lên. Hấn vừa nói vừa cúi người xuống ý bảo nó leo lên lưng hấn. Nó lúc đầu hơi ngại một chút nhưng cuối cùng vẫn leo lên vì không muốn câu giờ. Nó ném cái balo, rồi đến đôi giày sau đó leo lên lưng hấn, bám vào tường và từ từ trèo qua, cái tường cũng khoảng 2 mét chứ tường, chân nó run run rồi cuối cùng cũng qua được. Cho nó leo xong, hấn cũng leo qua một cách dễ dàng. Hình như hôm nay là thứ 6 ngày 13 với nó và hấn hay sao mà khi hấn vừa leo qua đã thấy bóng dáng ông giám thị thấp thoáng đằng xa, hấn kéo vội tay nó vào sau mấy cây vạn tuế. Ông giám thị một lúc sau mới ra tới nơi, nhìn ngó xung quanh không thấy ai lại quay vào (tính ông này hài nhì), hấn chắc chắn giám thị đã đi mới lòi nó ra.

_Vào lớp đi. Hấn nhắc nó.

_Ừ ừm, cảm ơn anh. Nó cúi gằm mặt xuống nói. Hấn cười cười, lấy tay xoa đầu nó rồi tung lên._Bỏ ra, rồi tóc. Nó vẫn chưa ngẩng đầu lên, đẩy tay hấn ra._Vào lớp đi nhóc. Nói xong, hấn vào lớp luôn, bỏ nó lại đó. Nó ngu ngơ một hồi rồi chợt tỉnh, lao nhanh vào lớp.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Vào được đến lớp, nó thấy giáo viên vẫn chưa vào nên thở phào, ngó xung quanh lớp tìm chỗ của Thiên Di, cuối cùng nó cũng thấy. Bàn nó và Di ngồi ngay cạnh cửa sổ. Cái lớp nó như cái chợ ý, mới vào lớp nhưng mọi người không cần biết có quen hay không mà vẫn nói chuyện như thường. Số con trai và gái trong lớp khá đều, 30 người, 20 nữ, 10 nam. Con gái lớp nó thân thiện lắm, không chảnh chọe như nó nghĩ, con trai thuộc số ít nên có vẻ khá sợ con gái. Thiên Di chăm chú đọc sách rồi bơ nó luôn thể là nó đành chạy vòng quanh lớp bắt chuyện làm quen đủ thứ. Nó dễ bắt chuyện cũng hòa đồng mà lại vui tính vì vậy mấy người trong lớp quý nó lắm. Đang nói chuyện với mấy người kia thì giáo viên vào lớp, nó chạy vội vào chỗ ngồi.

_Chào các em, cô xin tự giới thiệu, cô là Chi, Mai Linh Chi. Từ hôm nay cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm lớp đến hết năm. Cô giáo chủ nhiệm lớp nó nhìn vẻ ngoài khá teen, cũng xinh lắm, chắc cô khoảng 25 tuổi thôi.

_Hôm nay là ngày đầu tiên nên cô sẽ để mọi thành viên trong lớp tự giới thiệu về mình, bắt đầu từ bạn bạn đầu dãy 1 ha. Lớp nó có 3 dãy, mỗi dãy 5 bàn.

_Em xin tự giới thiệu, em là Hoàng Mai Lan.

_Em là Nguyễn Hằng Nga.

_Em là Trần Mạnh Quân

Em là.....

.....

Lần lượt giới thiệu hết cả lớp.

_Được rồi, giờ lớp ta sẽ bầu lớp trưởng nha. Cô nói.

_Thưa cô, em chọn bạn Quân.

_Thưa cô em chọn bạn Di.

_Thưa cô em chọn bạn Nhi.

_Thưa cô em chọn bạn.....

Cả lớp nó lộn xộn lên như cái chợ, cô giáo cũng không chịu nổi đành cho tụi nó bầu bằng phiếu. Sau một hồi xì xào thì cũng đến việc kiểm phiếu.

_Giờ cô sẽ đọc số phiếu nha.

_Bạn Nhi 15 phiếu, bạn Quân 7 phiếu, bạn Lam 5 phiếu, bạn Chi 3 phiếu. Vậy bạn Nhi sẽ làm lớp trưởng. Nó nghe thấy tên mình thì ngơ ngác, rõ ràng là nó đâu có quen ai đâu, tất cả chỉ mới quen, bạn cũ của nó hình như ở lớp khác hết mà, sao lại bầu nó. Cùng lúc đó, nó bắt gặp ánh mắt giận dữ của Quân hướng về phía nó làm nó thoáng thấy bối rối.

_Đến lớp phó học tập.....

.....

Tổng kết lại:

Lớp trưởng: Nguyễn Gia Uyên Nhi (nó)

Lớp phó học tập: Lê Thanh Lam

Lớp phó lao động: Trần Mạnh Quân

Lớp phó Văn Thể Mĩ: Trần Thiên Di (cô)

Tổ trưởng tổ 1: Hoàng Thùy Anh

Tổ trưởng tổ 2: Lâm Thanh Mỹ

Tổ trưởng tổ 3: Nguyễn Linh Linh

Sao đỏ: Nguyễn Hằng Nga.

Giáo viên chủ nhiệm lớp nó sau khi chọn ban cán sự lớp, rồi nói chuyện về hạnh kiểm, xếp hạng, thi thố đủ thứ cuối cùng cũng chịu ra ngoài, để cái lớp lại cho tụi nó tự quản cũng như có thời gian đi làm quen. Mọi người trong lớp tiến lại phía bàn nó nói chuyện với nó và cô, chúc mừng nó được làm lớp trưởng, ai cũng vui cho nó. Bỗng, từ phía sau, Linh Linh xuất hiện, mọi người đẹp qua một bên cho nó đi, nó không biết chuyện gì đang diễn ra cả.

_Chào bạn, mình là Uyên Nhi còn đây là Thiên Di mong bạn giúp đỡ. Nó vui vẻ chào hỏi

_Giúp đỡ??Sax, bạn nghĩ bạn là ai chứ, chẳng qua ăn may gặp mấy con bọ nên tụi nó cho làm lớp trưởng thôi. Nhỏ nói làm nó chẳng hiểu gì cả

_Mình không biết bạn đang nói gì, ăn may? Cũng có thể coi như vậy, còn mấy con bọ ý bạn nói là mấy bạn trong lớp ý hở? mấy bạn ý là người mà, ngoài bạn ra ai trong lớp cũng là người hết trơn á

_Bạn được đấy, tôi sẽ chống mắt lên xem bạn làm lớp trưởng được bao lâu, rồi Quân sẽ thay chỗ bạn thôi.Nói xong, nhỏ bỏ đi để nó lại với cả mớ câu hỏi. Mấy người xung quanh cũng an ủi nó, nó không biết tại sao Linh Linh lại nói nó như vậy bèn hỏi mấy bạn trong lớp, sau một hồi hỏi han thì nó cũng biết được một số chuyện, thì ra Linh Linh là bạn gái của Quân, Quân làm lớp trưởng suốt năm cấp 2, lên cấp 3 lại bị nó cướp mất chức. Lúc làm lớp trưởng, mọi người trong lớp không ưa Quân mấy nhưng sợ nên không ai nói gì. Lớp nó học 1 nửa là lớp của Quân năm trước, một nửa là của các trường khác. thảo nào khi nó được chọn Quân lại nhìn nó tức giận như vậy, Linh Linh nữa. “Từ bây giờ mình sẽ có nhiều đối thủ đây” nó ngán ngẩm. Khoảng tiết 3 thì nó được ra về vì hôm nay là buổi đầu tiên, không phải học gì nhiều. Nó và cô vừa đeo balo lên thì Quân từ bàn đầu đi tới nói:

_Bạn cũng được đấy, hãy cẩn thận. Nói xong, cậu ta nhếch môi .

_Oke, nếu bạn và Linh Linh thích gây sự với tôi, tôi sẽ chiều.

_Nói với Linh Linh, chống mắt lên sẽ không đẹp đâu, cả cậu nữa, bình thường tụi này vẫn được và chẳng làm gì sai để phải cẩn thận cả, bạn nên xem lại mình đi đừng đứng đó mà nói người khác, trên mặt bạn và Linh Linh lúc nào cũng hiện lên chữ “Đáng Khinh” đấy, xem lại mình đi. Thiên Di sau khi chứng kiến cảnh Linh Linh và Quân nói chuyện như vậy cũng thấy bức vậy nên không thể nhịn nổi mà chửi thẳng vào mặt Quân. Quân đập bàn rồi đi ra khỏi lớp, chắc chắc cậu ta rất tức giận. Cô biết Quân không phải dạng vừa nhưng cô không lo cho nó lắm bởi vì nó sẽ không dễ dàng để bị tụi người này bắt nạt, nó giỏi võ, thông minh, không có gì đáng lo cho lắm và lại cô cũng không phải đứa vô dụng. Sau khi mọi người đã ra về hết thì cô và nó vui vẻ nắm tay nhau đi về, nó chọc cô, cô chọc lại nó, cả hai cười nói vui vẻ rồi khuất sau dãy hành lang mà không để ý phía sau cánh cửa 2 đôi mắt tức giận đang hướng về tụi nó.

Min: sorry mọi người nhiều, không hiểu sao chap đăng bị lỗi nên chap 3 sau chap 4, Min đã sửa lại rồi, mong mọi người thông cảm^^

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Vừa ra đến cổng trường, nó sực nhớ ra xe nó đem đi sửa rồi còn đâu, giờ chỉ có nước đi bộ về thôi. _Hazzzz. Nó thở dài ngán ngẩm, cô thấy nó như vậy, hỏi

_ Cậu sao vậy.

_ Mình nhớ ra là đem xe đi sửa rồi, giờ làm sao. Nó nhăn nhó.

_ Vậy mình đi bộ đi, lâu rồi tụi mình chưa đi bộ cùng nhau, coi như là đi tìm lại kí ức của cậu. Thiên Di không ngạc nhiên mấy.

Vậy là sau đó cả hai đi bộ trên con đường nhưng hình như con đường này không phải con đường hồi sáng, nó bằng phẳng hơn nhiều, hai bên đường là hai hàng liễu rủ xuống. Chẳng hiểu sao nó lại rất ghét liễu, có lẽ là vì liễu quá mềm yếu, mềm yếu đến nỗi ẻo lả, nó không thích như vậy. Nó thích xương rồng hơn vì nó cứng cỏi, dễ sống dễ thích nghi, không yếu đuối, có thể vượt qua mọi hoàn cảnh. Đi một quãng đường, giờ nó chắc chắn đây không phải con đường cũ nhưng cũng không nói gì, nó cảm thấy con đường này quen lắm nhưng không thể nhớ ra, chỉ im lặng và đi tiếp. Cô cũng không nói gì, chỉ đi thôi, chẳng hiểu sao hôm nay cô lại lên hứng đi trên con đường này, con đường đã cướp đi kí ức của nó-người bạn thân nhất của cô. Cô sợ, không phải sợ vụ của Quân và Linh Linh mà là sợ việc của Kiệt, chẳng hiểu sao khi gặp Quân cô lại nghĩ đến Kiệt. Cô sợ lắm khi Kiệt quay trở lại đây, gặp lại nó và lại yêu nó, sợ lắm một ngày nó nhớ lại tất cả, nhớ lại cái lần chia tay Kiệt, nhớ lại những kí ức đau lòng mà nó phải chịu, cô sợ nó lại một lần nữa vì không muốn làm tổn thương Kiệt mà chấp nhận quay lại để rồi lại tổn thương. Nhưng cô chẳng biết làm gì cả, cô chỉ biết cầu nguyện cho ngày đó đừng đến, cô không cần nó nhớ lại, chỉ cần nó như bây giờ là đủ, cũng 1 năm rồi, cũng nên quên đi. Cả hai người cứ nắm tay nhau đi mãi, chẳng ai nói với ai câu gì, đến một quán coffee được trang trí đẹp mắt, quán khá đông khách. Cô kéo tay nó vào quán, chọn một bàn gần chỗ phục vụ, gọi 2 ly capuchino.

_ Không biết cậu còn nhớ không, nhưng đây là đồ uống cậu thích nhất đấy. Cô nói

_ Vậy à, mình không nhớ lắm nhưng chắc là vậy vì khi nhắc đến nó mình lại thấy cái gì đó rất quen. Nó trả lời, tay để trước môi ra vẻ suy nghĩ. Một lúc sau, phục vụ bê ra hai ly capuchino, nó cầm 1 ly lên, uống thử.

_ Ngon thật đó, mùi vị này rất quen thuộc. Nó nói.

_ Tất nhiên rồi, chỗ này mình hay cùng cậu đến mà.

_ Thật sao, à mà Di nè, mình có việc muốn hỏi cậu.

_ Việc gì, cậu cứ hỏi, mình sẽ đáp ứng cậu hết. Cô vui vẻ trả lời.

_ Mình muốn hỏi cậu tại sao mình lại mất trí nhớ không. Nó hơi tò mò, giọng nó nhỏ hơn.

_ Cậu muốn biết??

_ Ừ.

_ Vậy để mình kể cho, cậu bị một chiếc ô tô đâm phải khi chạy qua đường, do bị chấn động mạnh nên cậu mất trí nhớ, cũng may không bị tổn thương gì nặng, nếu không giờ cậu đã thành người thức vật rồi, cậu biết mình tốn bao nhiêu nước mắt cho cậu không. Cô kể, tất nhiên là giấu nhẹm đi việc chia tay của nó.

_ Mình bị ô tô đâm phải??? Nó ngạc nhiên, trong đầu nó hiện hình ảnh một chiếc ô tô màu đen, lao nhanh đến nó, và rồi... nó chẳng thể nhớ nổi nữa, đầu nó lại đau. Cô thấy vậy liền bảo nó bình tĩnh, nếu không nhớ nổi thì đừng cô nhớ.

_ Cậu không cần cố nhớ ra làm gì đâu, chỉ cần cậu như bây giờ, làm bạn thân của mình là được rồi. Nó nhìn cô hơi khó hiểu, tại sao lại không cần nó nhớ ra. Ngồi nói chuyện mãi trong quán, đến tận 2 giờ chiều tụi nó mới chịu về, lại cái cảnh tượng 2 đứa nắm tay nhau nhảy chân sáo trên đường hồn nhiên như con diên.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Về nhà, nó ngủ một mạch đến tận 7 giờ tối không biết trời trăng mây đất là gì, mở mắt ra, nó thấy phòng tối om toàn màu đen, lại cụp lặn theo bức tường bật điện. Ngó đồng hồ đã 7 giờ rồi, bụng nó bắt đầu réo lên, mò mẫm xuống dưới nhà tìm đồ ăn, anh hai nó không có nhà hay sao mà nhà tối thui thế này nó đói hoa cả mắt lên rồi. Vừa đến cửa bếp, nó đã nghe tiếng lục lọi đồ đạc “chẳng lẽ lại là ăn trộm?”. Nó nghĩ sau đó cầm cây chổi nhẹ nhàng bước vào bếp, “trộm gì mà to cao dữ vậy nè, không sợ, không sợ” nó tự nhủ. Bước đến sau tên trộm, nó cầm cây chổi đập tới tấp vào lưng hắn

_ Chết đi, chết đi, dám ăn trộm đồ nhà ta, chết nè, chết nè. Nó vừa nói vừa đập thật mạnh vào người tên trộm. Hắn ta quay ra, vừa kêu vừa lấy tay đỡ cái chổi của nó.

_ Ui da, đừng đập nữa, tôi không phải trộm... ui da... đừng đập nữa.. Hắn ta đau đón đỡ lấy cây chổi của nó.

_Không phải cái gì mà không phải, còn chổi nữa hả. Ta cho mi chết nè.Nó không thèm nghe, vừa nói vừa đập. Khổ thân cho tên kia.

Giải thích không được, hấn đành phải giựt lấy cây chổi của nó, sau mấy (chục) lần bị chổi của nó đập vào, hấn biết người đập không phải dạng vừa, sức trâu chứ không phải sức người vì vậy cố gắng giựt thật mạnh may ra cướp được chổi không thì ăn chổi dài dài. Nó bị hấn giựt mạnh quá, lại không đề phòng nên ngã thẳng về phía trước,nó chỉ cầu trời cho mặt mình chạm đất nhẹ nhẹ, nó vẫn chưa muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ đâu.

AAA.....âm....ui da.... Âm thanh quen thuộc lại vang lên, từ khi bắt đầu đi học đòi nó hình như gắn liền với tạp âm này. Lạ thật, sàn nhà nó hôm nay trải đệm hay sao mà êm quá vậy nè, âm nữa, sàn nhà nó trải đệm từ lúc nào vậy ta, sờ thử cho chắc, tay nó lần lần về phía trước, nó chạm phải cái mặt của ai đó thì phải, đứng rồi còn có hơi thở nữa nè. Còn về phía hấn ta, sau khi bị cái tay của nó lần sờ từ người đến mặt cũng phát bực mà cầm lấy tay nó, không cho sờ nữa.

_Em sờ đủ chưa, đã bảo tôi không phải trộm mà. Hấn bực dọc nói, mấy cây chổi của nó làm hấn ề ảm hết cả người rồi đây này. Nó bị hấn cầm lấy tay thì hoảng hốt.

_Bỏ tay ra coi, đồ trộm biến thái. Nó gần như hét lên

_Tôi đã bảo không phải trộm cơ mà, im lặng coi. Hấn đến bực với cái miệng nó.

_Không phải trộm thì là gì.

_Em đứng lên cái coi, nặng chết đi được. Hấn nói xong, bỏ tay nó ra cho nó đứng dậy, nó lần mò tìm cái công tắc, đèn bật lên, trước mặt nó là tên hotboy khối trên hôm bữa làm hỏng xe nó, giờ này hấn ta nhảy vô nhà nó làm gì cơ chứ.

_anh có sao không. Nó quan tâm, đáp lại nó là ánh mắt hình viên đạn.

_Nhìn đi xem tôi có sao không. Nó nhìn toàn thân từ trên xuống dưới của hấn một lượt, tay hấn hơi đỏ, trán hấn bị sưng 1-2 cục gì đó còn trong người thì nó chịu.

_Xin lỗi nha, tôi không cố ý.

_Không cố ý chỉ cố tình thôi, xin lỗi suông thôi à.

_Rồi rồi, tôi sẽ lặn trứng cho anh được chưa.

_Chưa được.

_Thực hiện 3 yêu cầu của anh.

_Chưa được.

_Thế anh muốn tôi làm cái gì, sưng có mỗi mấy chỗ thôi mà cũng làm quá. Nó phát bực.

_Mấy chỗ thôi á, để tôi cho em xem nhé, chỗ này này, chỗ này này. Hấn vừa nói vừa cời bỏ chiếc áo sơ mi đen ra.

_Có muốn xem tiếp không, để tôi cho xem. Hấn nói. Nó ngượng chín mặt, làm gì có ai có thể biến thái bằng hấn ta cơ chứ, cơ mà người hấn cũng bị thương nặng thật, vết chổi chi chút.

_Rồi rồi, giờ anh muốn cái gì.

_Thứ nhất, lặn trứng cho tôi cái đã, thứ 2 đáp ứng 10 yêu cầu của tôi. Mọi người có thấy ai như hấn không hả trời, truyện nó đọc đều là nam chính cho nữ chính 3 điều kiện, còn hấn cho nó 10 điều kiện, ông trời thật là bất công. Nó sau 1 hồi tự ki thì lấy 3 trái trứng đem luộc, hấn ngồi ở phòng khách rất là rảnh rỗi. Tầm 30 phút sau, nó đem ra 3 trái trứng luộc và một ít thuốc bôi. Hấn ngoan ngoãn ngồi yên cho nó lặn, lâu lâu lại kêu đau làm nó thấy đau lây.

_Sao anh vô nhà tui chi zọ, tính ăn trộm hờ. Nó hỏi.

_Nói ai ăn trộm, em mà nói vậy nữa thì cứ liệu hồn.

_Rồi rồi, không ăn trộm thì không ăn trộm, anh vô nhà tui chi lúc nửa đêm.

_Anh đến nhà em từ lúc chiều rồi, tại em ngủ không biết trời đất nên đâu có biết anh đến, hôm nay có mấy người anh em họ hàng của ba mẹ anh chuyển đến chơi, có cả mấy cô em gái nữa. Anh chúa kị con gái nên mới phải qua nhà em ở nhờ nè. Hấn kể sự tình cho nó nghe. Nó nghe xong câu cuối tự nhiên thấy có gì đó không đúng. Hấn chúa kị con gái, nhà nó cũng có nó là con gái, chẳng lẽ hấn coi nó là con trai??

_Anh nói chúa kị con gái, thế anh coi tui là con trai hả?? Nó hỏi, giọng nói xen chút giận dỗi.

_Em khác.Hấn vội thanh minh.

_Tui khác chỗ nào.

_Nói chung là em không giống họ, hiểu vậy là đủ. Hấn lười biếng ngả lưng ra sau.

_Anh hai tui nói anh ít nói lắm, tui thấy anh nói nhiều còn hơn con gái, chẳng hiểu người ta nghĩ anh thế nào.

_Đấy là với em thôi. Hấn trả lời, như một phản xạ tự nhiên, không cần suy nghĩ.

_Thích tui rồi hờ. Nó hỏi, mặt hơi đỏ nhưng vẫn cố tỏ ra không có gì. Hấn nghe nó nói như vậy, hơi khựng lại suy nghĩ, hấn có thích nó không ta. Chắc không, anh yêu nó luôn rồi. Nhưng anh mới gặp nó có vài lần thôi, làm sao yêu được, khó nghĩ quá đi, trời ơi. Không biết trả lời nó thế nào, hấn đành trả lời chung chung vậy.

_Không biết nữa. Hấn nói.

Nó chẳng hiểu hấn nói gì, có hay không thì nói thẳng ra, dài dòng. Bôi thuốc, lặn trúng cho hấn xong, nó đưa lọ thuốc cho hấn tự bôi còn mình đi lên phòng. Quên mất rằng mình đang đói. Ở dưới nhà, hấn nhìn lọ thuốc trên tay rồi lại nhìn nó, những suy nghĩ cứ lờn vờn trong đầu hấn, thật là khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau, khi nó tỉnh dậy thấy miệng mình đắng ngắt, bụng đói cồn cào, nhớ ra hôm qua bôi thuốc cho hấn nên quên luôn cả ăn. Nó lết vào phòng tắm làm vsen sau đó thay đồ, cầm chiếc balo xuống nhà, nó thấy anh nó cùng hấn đang ăn sáng. “Thật là quá đáng mà, ăn mà không chịu gọi mình gì hết á” nó nghĩ. Ngồi xuống bàn ăn, hôm nay nhà nó toàn món ngon, không giống như thường ngày, anh hai nó đúng là thiên vị mà. Mặc kệ, nó đang đói, không cần giữ thể diện gì nữa, nó lao vào ăn như sắp chết đói, chỉ loáng cái, thức ăn trên bàn đã vơi đi hơn nửa. Hai người con trai ngồi cùng bàn nhìn nó với ánh mắt như nhìn thấy siêu nhân. Nó ăn xong, với tay lấy hộp sữa trên bàn nhét vào balo, nói

_Xe tui anh sửa xong chưa vậy. Nó hỏi

_Người ta bảo 2 ngày nữa mới xong, tại nó hỏng nặng quá.

_Thế giờ tui phải đi học bằng cái gì?? Nó không bao giờ đi bộ đâu.

_Tôi chờ. Hấn thần nhiên

_Anh hai chờ em đi học nha. Nó không để ý đến hấn, quay sang anh.

_Anh chờ Di rồi. Anh lạnh nhạt

_Đề Di cho hấn chờ, em đi với anh.

_Anh hứa với Di rồi, em đi tạm xe Khánh đi.

_Anh với Di cứ như người yêu không bằng.

_Trong tương lai, ok, giờ em đi xe hay đi bộ thì tùy, anh đi đón Di đây. Anh nói xong, đứng dậy khỏi bàn ăn, xoa đầu nó rồi cầm balo đi. Anh đi xong, hấn cũng đứng dậy, đi ra cửa. Nó sợ muộn học nên cũng đi theo. Hấn lấy xe, đội mũ bảo hiểm rồi cầm một cái giờ ra trước mặt nó.

_Đi có chết không đó? Nó nghi ngờ.

_Nếu chết, tôi với em chết cùng nhau. Hấn trêu, nó chẳng biết nói gì hơn, đành cầm lấy mũ, đội lên đầu.

Đến trường, một vài học sinh thấy nó đi cùng hấn thì hơi chi trò, nhưng đó chỉ là một vài người thôi, còn lại thì không quan tâm mấy. Hấn đem xe vào chỗ gửi, bắt gặp anh cùng cô cũng vừa đến. Tụi nó chào tạm biệt 2 người kia rồi dắt tay nhau vào lớp, vừa mới đến cửa đã thấy Linh Linh cùng với mấy con nhỏ lớp khác rồi vừa bắt gặp tụi nó, Linh Linh đã lên tiếng mỉa mai.

_Chộ ôi, bạn lớp trưởng lớp mình kia. Giọng nó chanh chua nghe mắc ói. Mấy con nhỏ kia thấy Linh Linh nói vậy thì cũng hiểu ra, lại nhớ ra vừa mới thấy nó đi cùng hotboy cũng lên tiếng.

_Kia có phải bạn Uyên Nhi đi cùng hotboy khối trên không ý nhỉ. Một con nhỏ lên tiếng.

_Đứng rồi bạn, mình là Uyên Nhi, còn đi cùng hotboy thì mình chịu, mình chẳng đi cùng hotboy nào cả, có gì không bạn. Nó trả lời, khoanh tay trước ngực tỏ vẻ chán ghét, Di cũng vậy, mấy thể loại này nó và cô chưa ghét, ở trường cũ của tụi nó mấy thành phần này không tồn tại nổi đâu.

_Lại còn giả nai, thôi thì mình mặc kệ bạn giả nai giả cáo gì, để mình nói cho bạn hiểu luôn nha. Một con nhỏ khác lên tiếng.

_Đũa mốc mà chòi mâm son

_Đã là Lọ Lem mà cứ thích sánh với hoàng tử.

_Tôm tép mà tưởng mình là rồng, phượng.

Ba con nhỏ đánh đá lần lượt nói, nó và cô quay lại nhìn nhau rồi mỉm cười. Quay ra chỗ mấy nhỏ kia.

_Vậy để mình nói lại cho bạn hiểu nha.

_Cổng rãnh thì đừng đòi sánh với đại dương. Nó

_Kênh mương thì đừng muốn tương đương với bể nước. Cô

_Chó cảnh nhà quê mà cứ tưởng là béc giê thành phố. Nó

Cả hai đứa nó nói xong, tụi kia tức đến nỗi nói không thành lời. Nó và cô nhin cười đến đỏ cả mặt, nhìn mặt nhỏ Linh Linh sau khi nghe xong tức đến méo mặt làm tụi nó cười ra nước mắt. Muốn cãi nhau với tụi nó hả, về luyện thêm đi. Hai đứa vừa cười vừa chảy nước mắt đi vào lớp, mấy người trong lớp thấy vậy thì chạy lại hỏi nó.

_Có chuyện gì mà 2 bạn vui quá vậy.

_Haha, tụi mình hihi vừa mới có chuyện hay lắm hahaha. Tụi nó cười không nhin nổi đến chảy cả nước mắt.

_Chuyện gì kể tụi mình nghe coi. Mấy người trong lớp thấy thế càng tò mò.

_Chuyện là vậy nè.....haha..... Nó kể đầu đuôi câu chuyện cho cả lớp nghe. _Ahaha, mắc cười thật đó, không ngờ 2 cậu lại giỏi như vậy. Mấy bà tám lớp nó cười không kém gì hai đứa nó, vừa cười vừa thử diễn tả lại khuôn mặt của Linh Linh mà chẳng biết nhỏ đã vào lớp từ lúc nào, mặt nhỏ hăm hăm. Mấy người kia quay ra thấy vậy phải nén cười đi về chỗ, thỉnh thoảng lại có tiếng cười phát ra từ một ai đó không nhin nổi. Nhỏ tức tối quay về chỗ ngồi

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tiếng trống vào lớp vang lên, cô Chi bước vào lớp, trên tay cô là một đồng tài liệu. Hôm nay, lớp nó có tiết Anh-tiết của cô chủ nhiệm.

_Cả lớp đứng. Nó đứng dậy, hô.

_Ng nghiêm. Cả lớp đồng thanh.

_Trước khi vào giờ, cô có một vài chuyện muốn nói với cả lớp. Tuần sau, trường chúng ta tổ chức khai giảng, mỗi lớp phải có ít nhất 2 tiết mục biểu diễn. Lớp sẽ của ra những bạn tham gia 2 tiết mục. Cô nói, giọng cô hình như khá phấn khởi.

Cả lớp nhìn nhau, xì xầm to nhỏ bàn tán xem ai sẽ tham gia

_Thưa cô, em sẽ tham gia. Nhỏ Linh Linh nói, gương mặt tự tin hết sức. Phía bên cạnh, Quân cũng gờ tay.

_Em cũng sẽ tham gia. Lớp mình chỉ có 2 tụi em là tham gia hoạt động của trường nhiều, em nghĩ tụi em tham gia là phù hợp nhất. Quân nói. Cô nghe vậy hơi nhủn nhủn. Cả lớp nó lần lượt bưng bê cái gương mặt chán ghét ra. 2 người này lúc nào cũng kênh kiệu cho mình là nhất. Nó và cô chán ghét, chống cằm quay sang nhìn.

_Có một sự tự tin không hề nhẹ. Nó nói. Nhỏ Linh Linh nghe được liền quay qua trừng mắt nhìn nó. Cả lớp thầm gía ngón tay cái ra ý chỉ cho nó 1 like.

Từ bàn cuối lớp, Minh Thư-cô bạn một sách nhất lớp nó giờ tay xin phát biểu.

_Minh Thư, em có ý kiến gì? Cô nhẹ nhàng hỏi. Khi nói, Minh Thư là đứa được lòng mọi người nhất trong lớp.

_Thưa cô, em nghĩ nếu đã vậy thì để cho lớp trưởng và lớp phó Văn Thể Mĩ đi là hợp nhất, bởi vì nếu đã được cả lớp bầu chọn làm lớp trưởng thì chắc chắn phải giỏi toàn diện, còn lớp phó Văn Thể Mĩ thì mọi người cũng biết, chắc chắn là giỏi khoản này rồi. Thư giải thích, cả lớp ai cũng gật gù đồng ý. Phía Linh và Quân cũng thấy đúng nhưng vẫn không phục, nhỏ Linh Linh hậm hực ngồi xuống, chân còn dậm xuống đất thật mạnh, đến cô cũng nghe thấy, còn Quân, cậu vẫn tỏ ra không có gì nhưng trong mắt thì đã hằn cả tia máu.

_ Uyên Nhi, Thiên Di, hai em có ý kiến gì không. Cô quay sang tụi nó. Nó và cô nhìn nhau rồi cô đứng lên.

_Thưa cô, tụi em không có ý kiến, 2 tiết mục này em muốn nhờ đến sự giúp đỡ của các bạn nữ trong lớp được không ạ? Em muốn lớp ta có 1 bài đồng diễn, một bài song ca. Cô trả lời.

_Được, vậy 2 tiết mục này giao cho Nhi và Di. Lớp chúng ta vào bài mới. Cô nói.

Vì đầu giờ mất nhiều thời gian nên lớp nó ra muộn hơn mọi khi. Phần mấy tiết sau chẳng có gì đặc biệt. Suốt 5 tiết ngồi trong lớp, cuối cùng tụi nó cũng được ra về. Nó đứng lên bục giảng, vỗ cổ tay để mọi người trong lớp chú ý.

_Như tụi mình đã nói ở tiết đầu, mình muốn nhờ các bạn nữ trong lớp tham gia tiết mục đồng diễn. Được không mọi người? Học sinh nữ lớp nó nhìn nhau. Nhỏ Linh Linh lại lên tiếng.

_Tôi phản đối. Nhỏ lên tiếng.

_Tại sao? Cô đứng bên cạnh nó lên tiếng.

_Chẳng việc gì tôi phải tham gia, lớp này, toàn mấy người gì đâu, không biết có biết nhảy hay không nữa, nhảy cùng mấy người chỉ làm xấu mặt thêm. Nhỏ nói xong, bao nhiêu anh mắt tức giận chĩa về nhỏ, người gì đâu mà khinh người khinh khùng. Nó và cô nhú mày. _Nhìn cái gì, tôi nói không đúng sao. Nhỏ lại lên tiếng quát.

_Bạn thôi đi, bạn nghĩ bạn là ai mà nói tụi mình như vậy, đừng nghĩ bạn là nhất. Nga lên tiếng, Nga là người thẳng tính nhất lớp, nhiều người nói cô tính đàn ông nhưng Nga rất tốt bụng.

_Nếu Linh Linh không muốn tham gia, tụi mình cũng không ép, nhưng bạn đừng xúc phạm người khác như vậy. Cô lên tiếng.

_Được rồi, giờ các bạn nam có thể ra về, cả Linh Linh nữa. Nó nói. Lập tức, một phần 3 lớp nó đi ra ngoài. Một số tên còn đứng thập thò ngoài cửa để đợi.

Nó phổ biến hết những gì cần làm, một số người sau lời nói của Linh Linh cũng bị chi phối tinh thần 1 phần làm tụi nó phải động viên năn nỉ mãi mới đồng ý. Buổi tập đầu tiên sẽ vào buổi chiều hôm nay tại sân vận động của trường, cũng may tụi nó không phải đi học chiều nên cũng có nhiều thời gian tập. Nói xong, tụi nó cho mọi người giải tán, trời cũng quá trưa, bụng 2 đứa nó đói meo luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

2 giờ chiều, tại sân vận động trường nó, đứng 19 bạn nữ đứng ở sân vận động. Nó đang cầm chiếc loa nghe nhạc mini. Nó mở nhạc lên cho cả nhóm nghe, nhạc khá hay, bài nhảy của tụi nó gồm 4 bài gộp lại, được cắt ghép cẩn thận:

Barbie Girl

What Make You Beautiful

Where Have You Gone

Happy

Vì có nhiều bài mà chỉ diễn trong 10 phút (khỏi 10 được ưu tiên thời gian) nên tụi nó phải di chuyển đội hình liên tục, động tác nhanh nên phải tập rất lâu mới được động tác của bài 1, tập bài 2 lại phải chuyển đội hình thật nhanh. Vì thế nên đến tận 5 giờ, tụi nó mới tập được phần khung của 2 bài đầu. Cũng muộn rồi nên tụi nó giải tán ai về nhà đấy. Cô đi cùng anh nó nên nó đánh đi bộ về một mình. Chán nản, nó lang thang bên vỉa hè một mình, không để ý,

nó băng qua đường, một chiếc xe máy lao đến. Nó sợ đến chân tay tê cứng, chẳng làm gì được ngoài đứng nhìn chiếc xe lao đến. Người lái xe cũng xác định được tình hình vì vậy phanh gấp nhưng vẫn đụng trúng phải nó, không nặng đến nỗi chấn thương sọ não nhưng nó cảm thấy chân mình đau nhức kinh khủng.

_Sao không cô bé? Từ trên xe, một chàng trai tầm 20 tuổi bước xuống (thật ra mới 18 thôi), khuôn mặt khá điển trai. Anh ta ân cần hỏi thăm nó.

_Không sao, cảm ơn. Nó nói, dù gì thì cũng không nên nói chuyện với người lạ.

_Nhà em ở đâu, anh đưa em về. Anh ta ân cần hỏi. Nó không muốn nhờ vả người lạ, liền từ chối.

_Không cần, tôi tự đi được. Nó nói.

_Vậy em tự về, đi cẩn thận. Anh ta nói, miệng hơi cười cười làm nó khó hiểu.

Nó chậm chậm đi bên vỉa hè. Chân nó chẳng hiểu sao đau nhức không chịu nổi. Người đi đường thỉnh thoảng lại cứ chỉ chỉ nó. Cố gắng lắm nó mới đi được đến cái ghế đá ven đường để nghỉ chân, tiện thể xoa nắn cái chân cho đỡ đau. Vừa ngồi xuống, nó đưa tay xoa chân thì thấy tay nó ướt ướt, giơ tay lên xem thì :Ôi trời ơi, tay nó dính đầy máu. Máu từ chân nó chảy xuống cả một mảng đồ, đôi giày bánh mì đế cao cũng bị thấm máu, vậy mà nó chẳng biết gì. Hôm nay nó mặc quần yếm ngắn nên máu chảy từ đầu gối rất dễ thấy, thảo nào mọi người lại nhìn nó như vậy, thế mà nó chẳng hay biết. Chẳng biết làm gì, nó cầm điện thoại định gọi cho anh nó thì nhớ ra anh nó có hẹn với Di, không nên làm phiền, gọi cho hấn thì thấy ngại kiểu gì ý. Nó đang không biết làm gì thì chiếc moto lúc nãy đụng trúng nó đi đến. Anh chàng lúc nãy bước xuống, trên tay là một đồng bóng băng rồi oxy già, thuốc đỏ, thuốc sát trùng đựng trong cái túi nhỏ. Anh ta cầm lấy chân cô bắt đầu lau vết máu.

_Anh làm cái gì vậy, bỏ ra. Nó nói.

_Im để anh còn làm, không chút nữa máu chảy nhiều hơn ráng chịu. Anh nói.

_Sao anh biết tôi đi đường này?

_Thế từ chỗ anh đụng em đến chỗ này có ngã rẽ nào không? Anh hỏi lại nó. Nó nghe vậy thì im lún, chẳng nói gì nữa. Một lúc sau, lau vết máu xong, anh cầm chai oxy già bắt đầu nhỏ vào vết thương. Nó sợ nhất là nhỏ cái này.

_AAAAA, đau, huhu. Nó la lên.

_Im lặng chút đi không người ta lại tưởng anh làm gì em thì khổ. Nó cắn răng chịu đựng, đôi mắt ngấn nước. Băng bó xong, anh bỏ chân nó ra, leo lên xe rồi phóng đi luôn. Nó nhìn vết thương được băng bó cẩn thận rồi lại nhìn chiếc xe, thờ dãi

_Trên đời này còn nhiều tên hám như hấn thì tai nạn giao thông còn tiếp tục xảy ra. Nói xong, nó lết chân về nhà.

Về đến nhà, việc đầu tiên của nó tất nhiên là ngủ. 6 rưỡi tối, nó bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa. Chắc anh nó về, nó cố đi thật bình thường xuống dưới nhà, mở cổng.

_Sao lại là anh.

_Anh hai em bảo ba mẹ em có việc nhờ anh qua trông em. Hấn nói.

_Làm như người ta là trẻ con không bằng. Nó nói.

_Có cho anh vào không? Hấn hỏi.

_Không cho, làm gì được.

_Không cho cũng vào. Nói xong, hấn dắt xe vào nhà nó.

Hấn lôi xe vào nhà nó xong, đi một vòng quanh nhà tham quan. Lần trước hấn đến đây, chưa có dịp để xem. Nó lên dọn dẹp phòng cho hấn với đôi chân đau nhức âm ỉ. Sau một hồi dọn dẹp, cuối cùng cũng xong. Nó đi xuống, còn 5 bậc nữa là hết thì bỗng nhiên nó trượt chân ngã xuống. Vết thương cũ chưa kịp khô máu thì lại bị va đập mạnh, chân nó nhói lên. Hấn nghe thấy tiếng động thì đi vội ra phòng khách xem nó bị gì. Thấy nó nằm dưới sàn, nhả nhó, hấn vội vàng bế nó lên, đặt nó ngồi trên sofa.

_Em có sao không vậy. Hấn hỏi.

_Hic hic, đau. Nó nói, giọng nghẹn lại vì đau.

_Đau chỗ nào, nói anh nghe, ngoan, đừng khóc. Hấn dỗ dành nó.

_Chân tui đau lắm. Nó thật thà trả lời. Hấn nhìn xuống, một mảng quần nó ở phần dưới đã chuyển thành màu đỏ, hấn vội vàng đi xuống bếp tìm hộp cứu thương. Giữ chân nó đặt ở một chiếc ghế khác, hấn nhẹ nhàng lau đi vết máu, vừa lau vừa dỗ nó cho nó bớt đau.

_Ng Sloan, không đau, chút nữa là khỏi.

_Cổ chịu đau chút xíu thôi, sắp xong rồi.

_Chỉ còn chút nữa thôi là xong, đừng khóc, ngoan. Hấn cứ đỡ nó như đỡ con nít, cuống cuống lên, lúc tìm bông, lúc tìm băng trong khi mấy thứ đó ngay trước mắt. Tay lại còn vội đến nỗi loạn cả lên. Sau một hồi vật lộn với bông băng, hấn cũng băng bó xong cho nó.

_Nói, sao lại bị như vậy. Giọng hấn đổi sang nghiêm túc.

_Bị xe đụng. Nó thần nhiên.

_Xe đụng? hồi nào, sao không nói cho anh. Hấn xen chút tức giận.

_Tại sợ anh bận. Nó trả lời, bắt đầu hơi sợ thái độ của hấn.

_Sợ anh bận? chỉ cần em cần thì bận đến đâu anh cũng đến bên em được. Hấn nói, giọng bắt đầu chuyển sang nhẹ nhàng.

_Biết rồi, biết rồi.

_Tạm tha, ngủ sớm đi, mai anh chở đi học.

Nó nghe lời hấn đi ngủ luôn, mặc kệ hấn ở dưới nhà làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chào cả nhà Min đã trở lại sau vài ngày không gặp, ai nhớ Min không nè ♥♥♥

Sáng hôm sau, nó thức dậy sớm vì tự nhiên mơ thấy ác mộng. Nó mơ thấy một người con trai vừa lạ vừa quen đang cãi nhau với nó người con trai đó chính là người đã đụng xe với nó, sau đó nó bỏ đi thì bỗng nhiên một chiếc ô tô lao đến, nó giật mình tỉnh dậy. Tại sao nó lại mơ giấc mơ kì lạ như vậy, chàng trai kia là ai, phải chăng là quá khứ. Sao nó lại thấy chàng trai lại quen đến vậy, tim nó nhói lên một chút. Nó cố gắng không nghĩ nữa, bước xuống giường, nó vào phòng tắm làm vsn. Bước xuống nhà, chân nó vẫn chưa hết đau, ngược lại còn đau hơn, chắc chạm nước nên vậy. Hấn đã chuẩn bị sẵn bữa sáng cho cả hai người.

_Dậy rồi à? Hấn vừa dọn đồ ăn vừa hỏi. Nhìn hấn trong bộ dạng đeo tạp dề xuống bếp làm nó thấy ấm ấm trong tim. Chẳng hiểu sao nó lại ước được hấn chuẩn bị bữa sáng mỗi ngày.

Nó chậm chậm đi vào bàn, dáng đi hơi khập khiễng, nhìn đồng thích ăn thịnh soạn trên bàn, nó sáng mắt. Hấn coi bỏ chiếc tạp dề ra, ngồi xuống bàn ăn bắt đầu bữa sáng. Tầm 15 phút sau, nó và hấn ăn xong. Cả 2 lại đến trường.

_Chân đỡ chưa. Hấn hỏi.

_Vẫn đau, vẫn đi được. Nó trả lời.

_Đến trường đừng có chạy nhảy lung tung nữa, ngồi yên một chỗ, hết buổi anh đưa về. Hấn nói.

_Cảm ơn anh.

Chiếc Air Blade của hấn dừng lại trong nhà xe, nó bước xuống bỗng chân nó nhói lên làm nó khụy xuống, hấn thấy vậy liền đỡ nó.

_Anh bỏ ra đi, tui tự đi được. Nó nói, mặt nhăn nhó.

_Đi để ngã xong gãy chân luôn à. Hấn nói sau đó đỡ nó đi. Mọi người bắt đầu chú ý đến cặp đôi vừa đi vừa đỡ kia. Mặt nó đỏ như cà chua chín. Hấn đỡ nó vào đến cửa lớp thì cô chạy ra hỏi rồi rút.

_Nhi bị sao vậy, sao lại bị như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì. Cô hỏi.

_Cô ấy bị đụng xe. Hấn vừa nói xong lập tức nó quay sang lườm hấn.

_Đụng xe? Có bị thương chỗ nào nữa không, sao lại dễ bị đụng xe, sao không ở nhà dưỡng thương. Cô nghe thấy nó bị đụng xe thì phát hoảng, đừng nói nó nhớ lại được nha.

_Mình không sao đâu, chỉ bị thương ở chân thôi. Nó cố gắng xoa dịu nỗi lo của cô bạn thân.

Từ phía xa, Linh Linh cùng Hồng Nhung-nhỏ học lớp 10a3 bạn thân của nhỏ Linh đi đến. Thấy hấn đỡ nó như vậy thì bĩu môi khinh bỉ nhưng trong ánh mắt của Hồng Nhung ánh lên tia ghen tị. Linh Linh lại lên tiếng mỉa mai nó tiếp (Min: nhỏ này gặp nó là phải mỉa mai vài câu mới sống được hay sao ý)

_Ô, lại là lớp trưởng lớp mình kia. Đi cùng hotboy luôn cơ đấy. Nhỏ nói, giọng chua ngoa nghe nổi cả da gà.

_Phải đỡ nữa cơ á, kinh nhỉ. Nhỏ Hồng Nhung lên tiếng.

_Không phải đâu, bạn ý bị đau chân đấy. Nhỏ Linh lên tiếng, nhìn có vẻ là giải thích đấy nhưng cách nói lại lên tiếng mỉa mai thấy rõ, anh nghe cũng hiểu nhỏ đang nói bạn ý bị đau chân cơ đấy, để hotboy đỡ mà. Kèm theo lời nói của nhỏ là cái bĩu môi khinh bỉ. Mặt nó xám lại, mặt cô đỏ lên vì giận dữ còn hấn thì đang diu nó bỗng dưng hai tay bóp mạnh vào 2 bên vai nó nhưng giờ nó đang tức nên không còn cảm giác gì nữa.

_Đau chân á, không biết là đau thật hay là vì hám trai lên giả vờ đau vậy ta. Nhỏ Hồng Nhung lên tiếng tiếp

_Bạn đề ý làm gì cho bản mặt, giống như mấy con hay đứng đường vào buổi tối ý, nhìn ngứa mắt lắm. Linh Linh mỉa mai

_Hóa ra cũng giống loại đứng đường. Hồng Nhung lên tiếng khiến mấy người đứng xung quanh tức thay nó, cô không nhìn nổi nữa, tiến lại chỗ hai nhỏ đó thật nhanh. Hai nhỏ đó đang vênh mặt lên tự đắc thì:

_BỐP... nhỏ Linh Linh bị cô cho ăn 1 tát, mạnh đến nỗi mặt nhỏ lệch sang một bên, Linh Linh quay lại định chửi cô thì...BỐP... lại một cái tát nữa từ cô làm nhỏ không nói nổi gì, máu từ môi chảy ra, hai bên mặt 2 vết bàn tay nhỏ quay mặt lại lườm cô...BỐP... Cái này vì mày động đến bạn tao. Cô đã nhện đủ rồi, ít khi nào người ta thấy Thiên Di lại xưng mày tao. Chỉ khi cô đang rất tức giận.

Nhỏ Hồng Nhung thấy vậy giận dữ giơ tay lên định tát cô thì:

_BỐP...BỐP...BỐP. 3 cái tát liên tiếp giáng xuống mặt nhỏ. Nhìn mặt nhỏ Hồng Nhung bây giờ tàn không tả nổi. Tóc nhỏ bay rũ rượi, mặt nhỏ bị tát mạnh nên in luôn cả vết tay, máu từ môi chảy ra. _Hậu quả của việc không suy nghĩ khi nói, tốt nhất tránh xa bạn tao ra, đây là cảnh cáo còn có lần sau thì mặt mày có thêm vài vết sẹo đấy. Từ bao giờ, đám đông đã tập trung lại chỗ tụi nó càng đông hơn. Nhìn hai nhỏ kia bị tát mà lớp nó cũng như mấy lớp khác của khối kia mừng phát khóc, họ không can Di lại vì họ biết ai sai ai đúng và lại ai đến sau không kịp chứng kiến cảnh cãi nhau thì cũng biết vì 2 nhỏ nổi tiếng chảnh chọe không coi ai ra gì. Cùng lúc đó, Quân vừa đến lớp, đám đông tản ra cho cậu đi. Cậu bước đến

_Xin lỗi bạn gái tôi. Cậu nói.

_Không việc gì tôi phải xin lỗi. Cô lên tiếng, khoanh tay trước ngực, nói chuyện với loại người không biết đúng sai khiến cô phát bực.

_Tôi bảo xin lỗi. Cậu ta quát lên.

_Bạn gái cậu làm sai, tôi không việc gì phải làm vậy. Quân nghe vậy, tức điên, giơ tay tát cô, cô nhắm mắt lại, 1 phút sau, không thấy đau đớn gì cả nên cô hơi tò mò mở mắt ra, là anh. Khi thấy Quân chuẩn bị tát cô, anh vội lên vào đám đông đỡ lấy tay Quân, bóp thật chặt. Quân nhìn khỏe mạnh vậy nhưng chỉ là công tử bột nên bị anh bóp tay thì đau đớn, nhăn nhó như khi ăn ớt.

_Rõ ràng là Linh Linh với Hồng Nhung làm sai mà. Hs1

_Bị tát là đúng rồi còn gì. Hs2

_Thế mà vẫn có người bênh. Hs3

_Là Quân mà, cậu ta cũng cùng loại với 2 nhỏ mà.hs4

_Thảo nào bênh là đúng rồi, cho chừa. hs5.

Hắn diu nó vào lớp, anh giữ lấy tay Quân vặn ngược ra sau.

_Từ sau tránh xa người thân của tôi ra. Anh nói. Hắn bước đến, nâng cằm Quân lên

_Đừng để tôi ra tay. Giọng hằn lạnh hằn đi. Chỉ cần hắn nói vậy là Quân và 2 nhỏ kia đã sợ rồi. Ai chẳng biết cậu có nguyên một đội quân theo sau. Không phải người của mấy bang, những người kia là người trong hội học sinh mà trường hội là cậu, phó hội là anh. Hôm nay cậu ta và 2 nhỏ kia đã đụng nhầm người, ngày sau khó mà học yên. Nhỏ Hồng Nhung vừa đau vừa thẹn chạy về lớp trong sự nhục nhã. Linh Linh và Quân đi vào lớp, nhục không kém nhỏ Hồng Nhung.

Chương 11

Buổi chiều, tại nhà nó

_Nhi, cậu đừng đi mà, chân cậu đang đau nên ở nhà thì tốt hơn. Cô nói.

_Đừng rồi đó, em nên ở nhà vài ngày cho chân khỏi hẳn. Anh khuyên nó

_Không được đâu, tuần sau là phải biểu diễn rồi em phải đi tập.

_Cậu có thể nghỉ mà. Cô nói

_Không được, là người phụ trách mà lại để cả nhóm phải tập lại vì mình. Nó kiên quyết.

_Hai người đừng khuyên em nữa, em biết tình hình chân em thế nào mà, em không sao đâu. Nó tiếp.

Cô và anh chẳng biết nói gì nữa đành để nó đi. Anh cầm điện thoại gọi cho ai đó, cô thì giúp nó chuẩn bị đồ. Đúng 5 phút sau, xe hắn đã đậu ở trước cổng nhà nó. Gỡ mũ bảo hiểm xuống, hắn bước vào nhà.

_Có chuyện gì mà gọi tôi gấp vậy. Hắn hỏi anh.

_Nhờ cậu hộ tống em tôi, không biết có được không. Anh nói

_Chỉ thế thôi à.

_Ờ.

_Ok, em cậu cứ để tôi. Hắn nói, trong câu nói của hắn còn một thâm ý nữa mà nó đâu có biết.

Hắn chở nó đến trường, phía sau xe hắn cô và anh đi chung một chiếc của anh.

_Sao anh rảnh rồi quá vậy. Nó hỏi, không biết là vì gió to hay hắn đi nhanh mà nó phải nghiêng về phía trước cố gắng nói to mới nghe được.

_Tại người nhờ anh giúp là em mà. Hắn trả lời.

_Ồ, ra là vậy. Nó nói tỏ vẻ hiểu. _Lúc nào tôi nhờ giúp anh cũng đến hết hả, kể cả việc rất quan trọng.

_Ừ.

Xe của hắn và anh phóng vào bãi đậu xe của trường. Nó khập khiễng đi ra chỗ sân vận động, thấy vậy hắn đỡ nó. 4 người vừa ra tới nơi đã thấy cả nhóm nữ lớp nó đang tập lại động tác hôm bữa rồi.

_Chào mọi người, tụi mình đến hơi muộn, xin lỗi nha. Cô lên tiếng. Cả nhóm đang tập thì ngừng lại quay ra nở nụ cười với cô và nó.

_Tụi mình đang tập lại, à mà Nhi, tụi mình nghe nói chân cậu bị đau, sao không ở nhà nghỉ cho khỏe. Một người lên tiếng.

_Mình không sao đâu, chân chỉ hơi đau thôi, mình mà nghỉ thì lấy ai canh mấy cậu tập đây. Nó nói, giọng nửa đùa nửa thật. Cả nhóm phì cười, lớp trưởng như nó không phải lớp nào cũng có đâu: quậy nhất lớp, toàn bày trò cho cả lớp quây, ngủ gật trong tiết, tính tình hài hước, nói chuyện lại tâm lý. Nói chung, nó hiểu lớp nó cần gì, muốn gì, thành viên trong lớp gặp chuyện gì. Tất cả, nó và thành viên trong lớp trừ Linh Quan ra đều giúp họ giải quyết.

_Rồi, bây giờ tụi mình bắt đầu tập lại một lần rồi tập đoạn sau nha, Nhi bị đau chân vậy nên ngồi quan sát rồi góp ý cho nhóm, tiện thể học thuộc động tác luôn. Cô lên tiếng, sau đó cả nhóm nhanh chóng xếp đội hình bắt đầu tập.

Nó nhìn cả nhóm một lượt rồi bắt đầu chỉnh lại đội hình đứng cho đẹp (Mình cái này giống như các bạn vẽ xong rồi chỉnh cho tỉ mỉ lại ý, ai không biết thì tưởng tượng nha). Nào là bạn này tập nhanh lên một chút, bạn kia tập dứt khoát một chút, bạn X đứng gần lại sao cho thẳng, bạn Y đứng xê ra cho đúng. Nó cũng tập chung ghi nhớ động tác.

-----dòng phân cách-----

Thoáng cái đã sắp đến ngày khai giảng, chân nó đã gần hết đau. Hôm nay là ngày chủ nhật, tụi nó tranh thủ tập cả ngày để tập lại lần cuối. Cả nhóm tập miệt mài từ sáng tới trưa, 12 h trưa, tụi nó bắt đầu nghỉ để ăn trưa, ai nấy đem theo hộp cơm của mình. Sự thật là hôm nào hắn và anh cũng đi anh nó với

Di kiem luôn quay phim để sau khi tập tụi nó xem lại rồi rút kinh nghiệm. Tất nhiên là cái điện thoại to bằng cái Ipad cũng chẳng đủ để 21 người xem vì thể tụi nó kéo nhau lên lớp, mở tivi của lớp lên vì lớp nó là 1 trong 3 lớp chọn của khối vì thể được lắp tivi, chiếc tivi cũng khoảng 60 inch, tụi nó ngồi vào ghế rồi vừa ăn vừa xem lại đội hình đã ổn chưa. Nó vừa ăn vừa thảo luận lại với cô về việc đồng phục, đồng phục của nhóm là áo phong gam đen, trắng. Phần trên màu đen dưới trắng có túi ở ngực trái. Không có họa tiết cầu kì, còn về mặc quần hay váy thì cô đã lên ý tưởng cho cả nhóm. Nhóm nó đứng theo hình tam giác. Nó mình nó đứng hàng đầu tiên tượng trưng cho boss, hàng sau có 3 người Di, Nga, Lam, các hàng sau mỗi hàng lại thêm một người

Vd: hàng thứ 2 có 3 người, hàng 3 có 4 người, hàng 4 có 5 người,... Cứ thế hết 19 người

Cô lên ý tưởng là những người đứng tính từ nó theo hàng chéo đi xuống ở hai bên và những người ở hàng cuối cùng tạo thành hình tam giác lớn ở vòng ngoài mặc quần jean ngắn với áo phong của nhóm, còn lại những bạn ở trong mặc váy jean cùng với áo đồng phục nhóm. Ăn trưa xong, tụi nó lại tập tiếp đến 3 giờ chiều, khi cả nhóm đã thành thạo hết mọi động tác, nó và cô bắt đầu đưa đồ cho mọi người. Mọi người có vẻ khá thích thú với đồng phục mang phong cách cá tính, những bạn ở trong ngoại trừ Nga lúc nào cũng kêu ghét váy ra thì mọi người đều thích bộ đồng phục này. Nó và cô hát song ca bài Proud of You, tụi nó bắt đầu hát lại lần cuối cho cả lớp nghe. Chập tối, tụi nó về nhà. Cả buổi tập hôm nay là nó và cô mệt lả, về đến nhà nó, cô gọi điện xin ở lại nhà nó ngủ với nó đêm nay. Hân ở lại nhà nó ăn cơm tối rồi cũng về. Ngày mai là ngày tụi nó biểu diễn, không biết ọi chuyện sẽ ra sao, nó mong là tất cả sẽ ổn.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 12

Sáng hôm sau, 4 giờ sáng tụi nó đã phải dậy để thay đồ và trang điểm. 5 giờ sáng là nhóm nó phải có mặt ở trường để cô trang điểm, nó và cô trang điểm trước ở nhà để đỡ tốn thời gian. Hôm nay nó thả tóc, mặt bôi chút kem nền, môi nó son màu hồng nhạt nhờ da trắng. Cô cũng vậy chỉ bôi kem nền chứ không đánh phấn. Tóc uốn xoăn phần đuôi hơi điệu (Min: mọi người đừng kêu Min là cho nhân vật điệu nha, tại mấy chị ý là con gái). Hân đến nhà nó từ rất sớm, khoảng 4 rưỡi sáng để đón nó làm nó cảm kích vô cùng. Tụi nó đến trường từ lúc gần 5 giờ. Cả nhóm đã đầy đủ, cô còn phải cảm theo cả hộp trang điểm và mấy dụng cụ làm tóc để trang điểm cho nhóm. Từng người một đều được cô trang điểm nhìn xinh hẳn ra, nhóm nó tất cả đều son màu hồng đào, tóc uốn phần đuôi, may là cả nhóm đều để tóc dài. Một số chị khối trên còn nhờ cô trang điểm hộ, tất nhiên là cô vui lòng đồng ý, nó kiem phần làm tóc. Cô gắng hết sức, cuối cùng cũng trang điểm xong, 2 tụi nó mới đến rõ ràng rồi tay.

Cả nhóm tập lại đội hình ở phía sau sân khấu, học sinh đã tụ tập đủ. Tiết mục của tụi nó gồm 2 tiết mục thứ 3 và 6. Sau một hồi đọc diễn văn, thầy hiệu trưởng đánh trống khai trường rồi cuối cùng là tiết mục văn nghệ, năm nay những tiết mục văn nghệ sẽ được chấm giải giống như thi luôn. Giờ là tiết mục nhảy đồng diễn của tụi nó, 19 cô gái bước ra, xếp thành hình tam giác. Nhạc bắt đầu nổi lên, bài nhạc sôi động khiến không khí nóng hơn, mọi người ở dưới cũng như hòa với âm nhạc và điệu nhảy của tụi nó. Tiếng cổ vũ, hò reo ở phía dưới vang lên rộn ràng, không khí nóng lên. Tiết mục của tụi nó thành công mỹ mãn, kết thúc tiết mục là một tràng vỗ tay rầm trời, học sinh đứng cả lên. Sau tiết mục này tụi nó thành người nổi tiếng luôn rồi, ít nhất là ở trường. Đến mấy hôm sau, có nguyên cả fanpage trên facebook cho tụi nó luôn, số người theo dõi của cả nhóm tăng vọt. Nhóm nó bước vào cách gà, hân và anh ở phía sau cùng mấy bạn trai khác trong lớp nó cầm bó hoa đứng sẵn ở sau cánh gà. Từng người một tặng hoa cho các thành viên trong nhóm. Hân tặng nó một đóa hoa hồng tiểu muội màu đỏ rực, nó cầm bó hoa trên tay vui sướng không nói lên lời, không kìm nén được mà nhảy lên ôm hân. Mọi người trong cánh gà lúc đó đều quay lại nhìn nó và hân. Nó vừa định hình được tình huống liền bỏ ra nhưng cả người nó đã bị hân ôm chặt từ lúc nào.

Về phía hân, nó tự dung ôm hân làm hân đơ người. Vừa cảm thấy vui vừa cảm thấy ấm áp trong tim, nói chung là rất vui. Nhưng mà hân ôm nó thế này mà hân không biết làm gì, có nên ôm lại hay là thôi, ôm lại thì sợ nó nghĩ là biến thái mà không ôm lại thì khác gì ngược đãi bản thân, hân cũng là con trai mà, hiếm có dịp được nó ôm, ngu gì bỏ. Thế là hân đang tay ôm nó. Mọi người xung quanh dần mất vào cảnh tượng giống như trong phim tình cảm, hiếm khi được nhìn. Hân thấy nhiều người nhìn như vậy thì bực mình, quét ánh mắt bằng một vòng lặp tức ai về việc đấy. Hân thả nó ra, mặt nó đỏ lựng, ai biết được cơ sự lại thành ra thế này, ngại chết mất. Hân nhìn nó, cười cười.

_Em lùn quá. Hân nói

_Lùn kẹ em, ai cho anh ôm em hả. Nó chu môi cãi lại, tay dấm vào ngực hân.

_Lùn thế ôm em cứ như bế em ý. Hân trêu nó.

_Ai cho ôm mà ôm, lùn thế này tìm khó lắm đấy, vì bó hoa hồng này nên tha cho lần này, còn lần sau nữa thì chết với em. Nó trả lời.

_Em cũng ôm anh mà, anh đâu phải hàng chùa, ít nhất cũng hotboy chứ tưởng. Hân vận lại nó làm nó hết nói. Cô thấy nó cứ đứng hân huyền tâm sự với hân thế thì sao mà thay đồ kịp, còn 1 tiết mục nữa là đến tiết mục hát của tụi nó rồi, liền chạy ra:

_Xin lỗi anh, cho em mượn bạn gái anh một chút, xong em trả. Cô nói thật nhanh.

_Ai là bạn gái anh ta chứ. Nó cãi lời cô.

_Được, em cứ mượn, đừng có làm trầy xước chỗ nào là được.

_Cảm ơn anh. CÔ nói xong kéo nó đi luôn vào phòng thay đồ.

Tiếng MC giới thiệu tiết mục của tụi nó vang lên. Tụi nó chuẩn bị đứng sẵn ở cánh gà 2 bên, MC vừa dứt lời, tiến vào bên trong cánh gà, mỉm cười rồi nháy mắt với cô. Còn ai khác ngoài anh. Nhạc vang lên

Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights.

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind. (Cô) Cô vừa hát vừa bước ra từ phía cánh gà

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky.(Nó và cô) cũng như cô vừa hát vừa bước ra

Stars in the sky

Wishing once upon a time

Give me love make me smile

Till the end of life

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind (Cô)

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky (Nó và cô)

Can't you believe that you light up my way

No matter how that ease my path

I'll never lose my faith

See me fly

I'm proud to fly up high

Show you the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm singing in the sky

Show you the best of mine

The heaven in the sky

Nothing can stop me

Spread my wings so wide.(Nó)

Tiết mục kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên. Tụi nó xuống dưới cánh gà thay đồ rồi ra chỗ cả nhóm. Hơn 10 giờ trưa, lễ khai giảng kết thúc với phần trao thưởng. Lớp nó được giải nhất với tiết mục nhảy, giải nhì tiết mục hát. Cả nhóm có đứa vui mừng phát khóc, ôm lấy nhau vì mừng. Công sức bỏ ra cuối cùng cũng có kết quả. Cả nhóm rủ nhau đi ăn mừng với lớp, lần này tụi nó đã cho Quân với Linh Linh thấy giờ 2 người họ đã bị lấy mất ngôi rồi. Không có họ lớp nó vẫn làm được. Quân với Linh Linh vì tức giận nên không đi với lớp. Lần này cũng nhờ công sức của hấn và anh nên 2 người được mời đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Mìn quên giới thiệu với mọi người, ngoài phần khai giảng còn có cắm trại nữa. Buổi cắm trại bắt đầu vào buổi chiều từ 12 giờ trưa đến sang mai luôn. Khung trại đã được lớp chuẩn bị sẵn, khối 10 cắm trại sau sân cỏ, đất mềm nên rất dễ cắm, chỉ cần cắm khung xuống, lấy búa đập mấy cái là được. 12 giờ trưa, tụi nó quay lại trường sau 2 tiếng đập phá quán nhà người ta. Trường phải nói là đông kinh khủng luôn, người nhiều như kiến, trại cắm khắp nơi, tụi nó bắt tay vào làm việc. Con trai dựng trại, con gái đi chuẩn bị đồ ăn thức uống. Anh và hấn về lớp để dựng trại cho lớp mình. Làm xong việc lúc tầm khoảng 2 giờ chiều, lớp nó được cô giáo chủ nhiệm tập trung quay tròn trên sân cỏ để liên hoan. Sáng liên hoan, chiều lại liên hoan vậy mà bụng của lớp nó vẫn chưa nổi, vì cô giáo sắp xếp nên Linh và Quân không từ chối được nhưng nhờ vậy mà 2 người lại có một âm mưu thâm độc khác đằng sau. Tụi nó lòi trái cây và nước ra, Linh Linh chẳng hiểu sao lại hiền dịu đến lạ, nhận ngay phần sắp xếp trái cây. 30 cái đĩa nhỏ được bày ra, mỗi người một đĩa, nhỏ bắt đầu chia cho mọi người. Đĩa của nó là lạ nhất với lý do là lớp trưởng. Cả lớp nó không do dự mà ăn phần trái cây của mình một cách vui vẻ. Nó thấy khát nước nên đi ra chỗ balo lấy chai nước khoáng, nó không thích uống nước ngọt cho lắm, không biết cô tình hay vô tình, Linh Linh ngáng chân nó làm nó ngã xuống chỗ sân cỏ, lại có một cục đá đặt đúng chỗ đầu gối nó đập xuống cứ như là được căn đo chuẩn mực vậy. Nó ôm đầu gối, chiếc gối chưa kịp lạnh của nó lại bị va đập mạnh một lần nữa, nó đau đến rơi nước mắt nhưng cố gắng không khóc. Đứng lên mỉm cười để áp đi sự lo lắng của mọi người cho nó. Nó khập khiễng đến chỗ balo để ở trong chiếc lều, cầm chai nước khoáng, nhân tiện lấy luôn chiếc băng cá nhân dán vào chân một cách vụng về. Ra đến nơi, nó thấy mọi người bắt đầu nôn mửa, kêu chóng mặt, cả nhỏ Linh Linh và Quân. Minh Thư chỉ hơi chóng mặt vì cô mới ăn có một miếng. Minh Thư cầm lấy tay cô vội vã nói

__Cậu đi tìm mìn thót đi, nhanh lên, chỉ có mìn thót mới có thể giúp mấy bạn ý. Nó nghe xong, lập tức đi tìm mìn thót, chân cô đau lắm, hình như thấm máu ra luôn rồi nhưng vì các bạn trong lớp, nó phải khập khiễng đi khắp nơi tìm mìn thót. Không biết tìm ở đâu, nó sực nhớ ra hấn và anh hai, chạy vội đến lều của 2 người.

__Anh Khánh, anh hai, giúp em tìm mìn thót, lớp em bị ngộ độc. Vừa nói nó vừa kéo hai người đi, 2 người kia cũng hiểu một chút nên theo nó đi tìm mìn thót ở phòng y tế. Tầm 5 phút sau, nó quay lại trên tay là mìn thót.

_ Cho các cậu ấy uống đi. Minh Thư nói, cả 4 người bắt đầu cho từng người một uống mìn thốt, riêng Quân và Linh Linh không chịu uống. Cả lớp sau khi uống vào thì bắt đầu nôn, sau nửa tiếng đồng hồ thì mọi người bắt đầu hết ngộ độc. Cả lớp quay quần lại tìm kẻ đầu độc.

_ Ai là kẻ đầu độc cả lớp, lên tiếng đi. Một người trong lớp hỏi.

_ Minh nghĩ kẻ đó chính là Uyên Nhi. Linh Linh nói.

_ Tại sao cậu lại nói như vậy. Nó lên tiếng.

_ Mọi người nghĩ thử nhé, cả lớp mình đều ăn và đều bị ngộ độc, chỉ riêng Nhi ăn mà không sao. Vậy chẳng lẽ là tụi mình tự đầu độc mình. Nhỏ Linh Linh lên tiếng.

_ Đúng vậy, tôi cùng ý kiến như Linh Linh. Quân nói.

_ Nhưng mình không có lí do gì để làm như vậy, mình thật sự không làm. Nó cố gắng giải thích, mặt đỏ lên.

_ Lí do? Chắc là do tôi và Quân luôn chống đối bạn nên bạn mới làm như vậy, nếu bạn muốn hại chúng tôi thì cần gì phải hại cả lớp. Linh Linh lại nói. Cả lớp cũng sờ nhìn nó, ánh mắt không thể tin nổi xen lẫn sự thất vọng nhưng mọi người không nghĩ nó lại làm thế.

_ Vậy nếu muốn hại bọn mình thì sao cậu ấy phải chạy đi tìm mìn thốt để giải độc trong khi chân đang đau, nhìn thử chân bạn ấy đi, máu chảy thấm cả ra mà vẫn đi tìm để cứu bọn mình, nếu đã hại thì còn cứu làm gì. Thiên Di lên tiếng bảo vệ cô. Anh và hấn dựa lưng vào gốc cây bên cạnh nhìn nó, hấn tin nó nhưng chẳng biết làm gì giúp nó cả, anh cũng vậy chỉ biết đứng nhìn. Cả lớp phân vân nhìn nhau, lớp trưởng của tụi nó đây sao, có nên tin không.

_ Đó chỉ là dàn dựng để che dấu mọi người thôi. Quân lên tiếng, cả lớp như càng thất vọng hơn về nó. Tất cả những gì Quân và Linh Linh nói đều có lí, mọi người phải làm sao đây.

_ Xin mọi người hãy tin mình, làm ơn tin mình đi, mình không có làm mà. Nó rơi nước mắt, sao không ai tin nó vậy, nó thật sự không có làm mà. Mọi người quay sang nhìn nó, ánh mắt phân vân không biết có nên tin không. Cuối cùng chẳng ai tin nó vừa khóc vừa chạy đi. Hấn đuổi theo nó, hấn tin nó chẳng qua là không thể chứng minh hộ nó. Cả lớp nó thấy vậy cũng bắt đầu thấy mình hơi quá đáng. Tất cả ngồi quay quần lại, bắt đầu xem xét kĩ lại. Thu lên tiếng.

_ Trái cây bị dính độc có lẽ là do tay người bôi vào, bây giờ mình thử ngâm tay vào nước muối nếu chất độc có thì sẽ sùi bọt. Bắt đầu từng người từng người một ngâm tay vào, đến lượt Linh Linh và Quân, cả hai không chịu ngâm vào.

_ Linh Linh và Quân, đến lượt 2 cậu.

_ Sao tụi tôi phải ngâm. Linh Linh lên tiếng.

_ Nếu mấy cậu không ngâm thì làm sao biết được mấy cậu vô tội hay có tội. Một người nói.

_ Thế ý mấy cậu là bọn tôi làm? Quân lên tiếng, ánh mắt đe dọa nhưng mọi người đã hết sợ cậu từ lâu rồi. Đừng nghĩ cái chức Lớp phó lao động của cậu và tổ trưởng của Linh Linh mà đòi đe dọa họ, hết thời rồi.

_ Nếu 2 cậu không ngâm chứng tỏ 2 cậu là người bỏ độc. Nga lên tiếng. Linh Linh và Quân nhìn nhau.

_ Tụi tôi cũng bị ngộ độc, nếu tụi tôi làm thì đầu ngu gì bỏ độc vào cho mình.

_ Một là các cậu giả bộ, 2 là các cậu sợ bị nghi ngờ nên tự bỏ vào. Lam lên tiếng, anh mắt nhìn thẳng vào mắt Linh Linh làm nhỏ hơi hoảng. Hai người chưa kịp phản ứng thì anh đang dựa người vào gốc cây đã đứng dậy, cầm lấy tay 2 người kia nhúng vào nước muối. Nước muối sùi bọt, cả lớp kinh ngạc nhìn lên không thể tin nổi, anh thấy 2 người đó tay dính độc mà lại đổ tội cho nó tức đến nổi bóp 2 tay của 2 người kia như muốn nghiền nát. Thiên Di phải kéo anh ra. Anh lao đến, đâm liên tiếp vào mặt Quân. Cả bọn con trai phải ngăn anh lại để không có án mạng.

_ Đồ khốn, mày là thằng hèn, dờ trò bỉ ổi này, không biết nhục à. Anh quát lên với Quân. Quân run sợ nhìn anh kinh hãi, ngồi bệt xuống đất.

Bên phía Linh Linh, Thiên Di tức đến xám mặt lại, tại sao lại có loại người thâm tâm độc địa đến vậy. Chỉ vì chức lớp trưởng thôi mà hại cả lớp nếu không có nó cứu kịp có lẽ phải nằm viện cấp cứu rồi lại còn làm cả lớp hiểu nhầm nó. Đôi trắng thay đen, cô ghét loại người này đến tận xương tủy.

_ Bóp Bóp Bóp. Cô tát liên tiếp vào mặt cô ta. _Tao đã cảnh cáo mày rồi, sao mày còn dám làm như vậy. Linh Linh như sợ nhớ ra lời cảnh cáo của cô, sợ xanh mặt, đứng như trời trồng. Nga bước lên _Bóp, cái tát này vì cậu hại mọi người.Nói xong, cô đi sang bên cạnh. Lam bức đến tiếp _Bóp, cái này là tát thay cho lương tâm cậu. Lam bước ra chỗ Nga. Tiếp đến là Thùy Anh _Bóp, cái này vì sự bỉ ổi của cậu. _Thanh Mỹ _Bóp, cái này là vì sự độc ác của cậu, Cứ liên tiếp như vậy, 19 người con gái, từng người tát Linh Linh. Đừng trách họ ác vì mọi người thử đặt mình vào hoàn cảnh của họ, bị chia rẽ, bị trở thành con rối, còn bị làm cho mình làm tổn thương đến người đã cứu mình.

_ Bóp, cái này là thay cho Uyên Nhi.

_ Bóp, cái này là vì sự chơ chển của cậu.

_ Bóp, cái này là vì sự dối trá của cậu

.....Tất cả 19 người con gái, tất cả những con thương cô gây cho các bạn trong lớp đều được vạch ra. Xừ xong 2 người đó, cả lớp chia nhau đi tìm nó.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ở chỗ nó, nó ngồi trên sân thượng của trường, nước mắt rơi đầm khuôn mặt. Nó đưa tay lên miệng để cắn, che đi những tiếng nấc. Máu ở chân thấm đầm cả một mảng của chiếc quần jean. Hấn tìm mãi, leo hết bao nhiêu tầng, đi qua từng lớp học cuối cùng thì cũng nhìn thấy nó đang ngồi khóc trên sân thượng. Hấn đi đến gần chỗ nó, nhẹ nhàng ngồi xuống.

_Không cần giấu đâu, cứ khóc đi. Hấn nói. Nó nhìn lên chỗ hấn, đôi mắt đầm nước.

_Cuối cùng cũng chẳng ai tin em cả. Nó nói, lặng lẽ đưa tay lau đi giọt nước mắt không ngừng rơi. Hấn đưa tay lau nước mắt cho nó, để đầu nó dựa vào vai hấn.

_Khóc đi, dựa vào vai anh mà khóc. Hấn vỗ về nó, nó cứ ngồi khóc như thế một lúc lâu.

_Anh có tin em không? Nó hỏi hấn, đôi mắt hướng về một nơi nào đó xa lắm, rất xa.

_Có. Hấn trả lời, đưa tay vuốt mái tóc của nó.

_Thật chứ, anh không nói dối? Nó hỏi.

_Thật. Hấn nhẹ nhàng. Nó mỉm cười nhìn anh, không dựa đầu vào vai hấn nữa rồi dang tay ôm hấn (ôm lắm thế) rồi nói

_Cảm ơn anh.

_Không cần cảm ơn, giờ thì quay về được chưa. Hấn nói, đứng dậy kéo tay nó.

_Ồ đó chẳng ai tin em cả. Nó nói, nó thực sự không muốn về nơi đó, mọi người đã làm nó thất vọng vô cùng.

_Mọi người tin em. Hấn nói. Nó ngược lên nhìn hấn bắt gặp ánh mắt của anh khiến nó có cảm giác tin tưởng lạ thường. Nó theo hấn trở về chỗ cắm trại, bước đi bước đầu tiên, nó mới nhận ra chân mình chảy nhiều máu, không bước đi nổi. Hấn quay lại thấy nó như vậy, ngồi xuống rồi ra hiệu cho nó leo lên. Nó không chần chừ leo lên lưng hấn vì bây giờ chẳng còn cách nào khác. Hấn cống nó leo xuống 6 tầng lầu thì nó hỏi

_Anh mệt chưa, nếu mệt thì cho em xuống.

_Chưa, em ngồi yên đi.

Lại thêm sáu tầng nữa, chỉ còn 2 tầng là xuống đến sân trường, nó lại hỏi.

_Anh mệt chưa.

_Chưa.

_Sao anh có thể khỏe như vậy được nhỉ. Nó nói giọng bông đùa.

_Bởi vì người đó là em. Hấn trả lời làm nó hơi khựng lại, câu nói này là có ý gì?

Leo xuống đến sân trường hấn vẫn không chịu thả nó xuống, sức trâu gì đâu. Nó trên lưng hấn bắt đầu thấy lo. Hấn cống nó lâu như vậy sẽ mệt lắm. Mặc cho những lời năn nỉ của nó, hấn vẫn cống nó ra đến tận chỗ sân cỏ. Mọi người nhìn thấy nó, mừng rỡ.

_Nhi, cậu về rồi.

_Nhi về rồi mọi người, lại đây.

_Nhi, tụi mình xin lỗi cậu, đáng ra mình không nên như vậy.

_Không sao đâu, mình không giận các cậu. Nó nói.

_Hai người kia bị bọn mình xử xong rồi, cậu đừng buồn nữa.

Lớp nó xúm lại hỏi thăm làm nó cũng vui lên. Linh Linh và Quân không biết vì xấu hổ hay vì sợ mà lấy lí do mệt xin cô về nghỉ trước.

Buổi tối, tụi nó tập trung lại rồi bắt đầu phân công việc để chuẩn bị đốt lửa trại. Con trai tìm củi, đốt lửa, con gái sẽ chuẩn bị đồ ăn. 9 đứa con trai cũng găng lắm, tại 9 đứa thì cả 9 đều có bạn gái học cùng lớp mà. Bọn con trai chẳng biết lang thang đi đâu mà thoáng chốc đã biến mất tăm mất tích. Bọn con gái rủ nhau ra siêu thị mua đồ, nào trái cây, nào bóng ngô, nào oshi, nào bánh nào kẹo nói chung là đủ thứ. Đứa nào cũng tay xách nách mang nhìn mà thấy mệt thay luôn. Tụi nó bắt đầu nhóm lửa trại, rồi bắt đầu lúi đần ra để “hét”. Cả lớp ai cũng phải hát, sớm hay muộn thì hát xong mới được đi ngủ. Đầu tiên tất nhiên là lớp trưởng Uyên Nhi rồi, Di xin hát cùng nó luôn, 2 người vừa đàn vừa hát. Cô đàn nó hát:

_Hát bài gì?Cô hỏi.

_Ừ thì. Nó trả lời.

_Cậu hát bài gì? Cô hỏi lại lần nữa.

_Ừ thì. Nó vẫn chưa để ý đến cô, mắt vẫn nhìn lên trời.

_Tớ hỏi cậu hát bài gì, cứ Ừ thì hoài vậy. Cô đến bực với nó, cả lớp cũng bắt đầu nóng lòng.

_Hát bài Ừ thì, tớ nói bao nhiêu lần rồi mà. Nó ngầy thơ nói, đến lúc này cô mới ngó người ra, cả lớp cười lăn lộn, có đứa bò cả ra đất. Cô bắt đầu đàn, nó nghe theo giai điệu của đàn ghita rồi cũng bắt đầu hát. Cứ như thế, hết người này đến người khác lần lượt hát đến tận đêm muộn mới chịu đi ngủ. Riêng nó không ngủ được một phần vì chân đau một phần vì suy nghĩ xem người con trai đụng xe nó là ai, tại sao lại xuất hiện trong giấc mơ của nó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp Lại

Buổi sáng, tại nhà nó.

_Uyên Di, dậy mau lên. Cô gọi nó, gần 6 rưỡi rồi còn nằm ỉ ra đấy.Sau một hồi hét gọi, gào, hét,kêu, mà nó không chịu dậy cô đành sử dụng chiêu thức cuối cùng.

_Anh Bảo, lên phụ em vớt đồng hạc giấy này đi với. Cô cố gắng hét thật to.

_Ấy, dừng lại, tớ dậy rồi, cậu đừng vớt nó đi. Nói xong, nó chạy vào phòng tắm thay đồ, làm vsen,... 10 phút sau, nó dắt chiếc xe đạp điện ra, anh dắt chiếc xe máy còn cô để xe đạp của mình ở nhà nó, đi cùng xe với nó luôn cho tiện. Nó đạp xe chở cô đi trước, mà cũng chẳng phải đạp làm gì cho tốn công, xe đạp điện mà. Nói chung là nó ngồi trước cô ngồi sau, còn anh đi xe máy sau nó để phòng nó có tai nạn như hồi trước đỡ phải vòng. Đến ngã tư đường, đèn đỏ bật lên, nó, cô và anh phải dừng lại chờ một hồi lâu, đang chờ thì bên cạnh một chiếc ô tô con cũng đậu bên cạnh xe của nó và cô. Người ngồi bên trong theo cách nhìn của nó thì khá là quen, mặc đồng phục trường nó chắc là học sinh mới. Nó suy nghĩ một lúc thì nhớ ra hẳn chính là tên đã đụng xe vào nó và thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của nó. Cô thấy nó cứ nhìn sang xe bên cạnh thì quay qua xem, cô miệng chữ O, lấy tay che miệng, không thể ngạc nhiên hơn. Đó không ai khác chính là Kiệt, tại sao cậu ta lại ở đây, chẳng phải cậu ta đã đi Mỹ rồi sao, nó nhìn Kiệt làm gì, chẳng lẽ nó nhớ ra?

_Cậu quen...quen cậu ta à. Cô hơi lắp bắp, cố gắng giả vờ như không biết gì để hỏi nó, mong nó đừng nhớ ra mà.

_À, tên đó là tên đã đụng xe vào tớ.

_À, ra vậy, thôi, chú ý đi, đừng nhìn nữa. Cô thở phào, may mà nó không nhớ ra, cô cố gắng làm cho nó đừng chú ý đến Kiệt nữa. Nó thôi không nhìn nữa, quay sang nhìn phía trước. Cô vẫn nhìn người con trai trong xe một lúc nữa như để cố gắng chứng minh rằng mình chỉ nhìn nhầm. Chàng trai trong xe cảm thấy có ai nhìn mình thì quay ra, bắt gặp cô đang nhìn cậu với ánh mắt không thể ngạc nhiên hơn. Cậu cũng giật mình, đó là cô, cậu nhìn lên phía trước cô, là nó. Đúng vậy, nó chính là cô gái mà cậu cất công bay từ Mỹ về để tìm.

_5...4...3...2...Nó đếm ngược, chuẩn bị ga xe thì chiếc kính của ô tô hạ xuống, bàn tay từ trong xe nắm lấy tay nó. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào chiếc lắc tay hình cò 4 lá sang lên trong tay nó. Nó hoảng sợ hét lên

_Nè, tên kia bỏ ra. Nó hét lên, chưa bao giờ cô cảm thấy sợ đến vậy, Kiệt đã gấp lại nó, phải làm sao đây, nhất là trong tình cảnh này. Tim cô như sắp rớt ra khỏi lồng ngực. Anh ở bên cạnh thấy nó hét lên thì quay ra xem có việc gì, cũng giống cô, ánh mắt anh hiện rõ lên tia ngạc nhiên. Tại sao cậu ta lại ở đây, cậu ta đã gặp được nó, phải làm sao đây. Nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt tay mình, nó có gắng vung tay ra.

_Tên kia, bỏ ra, bỏ ra. Nó nói to. Kiệt trong xe vẫn nhìn chiếc lắc tay rồi nhìn lên nó, cô gái hôm trước cậu đụng phải, nếu cậu chú ý hơn một chút thì có lẽ đã nhận ra nó sớm hơn. Anh thấy tình hình không ổn, nháy mắt cho cô như nhờ cô giúp. Cô rời khỏi xe, đi lên giữa chiếc xe đạp của nó và chiếc xe ô tô mà Kiệt đang ngồi, giựt tay nó ra khỏi tay cậu một cách dứt khoát, ánh mắt nhìn cậu lạnh lùng xen lẫn tia căm phẫn. Đi rồi sao còn quay lại chỗ này làm gì, lại tìm nó làm gì. Kiệt cũng sờ nhìn cô khó hiểu rồi nhớ ra những lời nói của gia đình nó và cô 1 năm trước. Xe nó và xe anh đi trước mặc cho cậu vẫn ở đó, ánh mắt xen lẫn nhiều cảm xúc hướng về chiếc xe đạp điện của nó.

Ở trường, vừa đem xe vào nhà gửi xe, nó anh và cô gặp hân cũng vừa đến. Cô và anh đi trước để lại nó và anh. Nó vẫn còn ngái vụ hôm bữa, tự dưng nhảy lên ôm hân, nghĩ lại mà nó muốn đập đầu chết cho rồi. Hân thấy biểu cảm của nó, phì cười, đưa tay lên xoa đầu nó rồi tung lên rồi nói.

_2 cái ôm, em chưa bồi thường cho anh. Hân ghé vào tai nó nói, mặt nó đỏ theo từng câu chữ của hân.

_Ơ, sắp vào lớp rồi, em đi trước đây không muộn mất. Nó nói xong, chuẩn bị chạy lẹ, vừa đi được 1 bước thì hân kéo nó lại làm nó ngã vào người hân, may mà trong nhà xe hiện giờ không có ai.

_Chiều nay đi cùng anh, coi như đền bù cái ôm thứ nhất. Hân nói sau đó dứt tay vào túi quần, 1 tay cầm cặp đi trước. Nó ngỡ ngàng nhìn theo, hân đi chậm lại như chờ nó, nó hiểu ý lên chạy lên phía trước đi cùng hân.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đụng Độ. Hân Là Gì Của Em!

Còn ai nhớ Min không ạ, Min đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Mọi người đọc truyện vui về.

Buổi chiều, tại nhà nó. Nó đứng trước cửa nhà, khuôn mặt mong đợi. Nó mặc yếm jean kèm theo áo thun trắng đội mũ vành nhỏ, tóc xõa ra. Thình thoảng, nó lại đưa tay lên xem đồng hồ.

_Haizz, lâu vậy trời. Nó than thở. Đứng tầm khoảng 15 phút thì chiếc Air Blade của hân xuất hiện rồi đậu trước mặt nó. Hôm nay hân ăn mặc khá đơn giản, quần jean kèm áo thun trắng. Nhìn tụi nó hơi giống mặc đồ đôi.

_Sao anh đến muộn vậy. Nó nhăn nhó.

_Tại đường kẹt xe, thôi, lên xe đi. Hân trả lời.

Nó hậm hực bước lên xe, không thèm đội mũ bảo hiểm luôn (công an phạt chết). Chiếc xe của hân cứ đi mãi qua biết bao con đường. Đi mãi cuối cùng, hân đưa nó đến một trung tâm giải trí cách xa chỗ nó và hân hay đến nhưng lại khá nhiều người, nơi này hình như nó chưa đến bao giờ. Hân đi gửi xe rồi mua vé vào cửa sau đó nắm tay nó đi vào. Bên trong khá đông, không kém gì những nơi khác, nó hứng thú nhìn hết trò này đến trò khác rồi chuyển từ hân kéo nó đi thành nó lôi hân đi. Nó cứ chỉ hết trò này đến trò kia làm hân chóng cả mặt. Đầu tiên là thử cảm giác mạnh với trò tàu lượn siêu tốc. Nó lúc đầu hớn hờ thể mà lúc mới quay được vài phút lại chuyển sang sợ hãi nắm chặt lấy cánh tay hân la hét cầu xe, nói chung là hành hung hân đến tàn tạ. Cuối cùng, sau khi bị nó tra tấn khủng khiếp, chiếc tàu dừng lại, nó và hân bước xuống, nó đi không vững còn hân thì nhăn nhó ôm lấy tay. Nó lắc lắc đầu cho đỡ choáng còn hân thì lờm nó không thôi. Cảm thấy có người nhìn mình, như một phản xạ tự nhiên, nó quay lại bắt gặp ngay ánh mắt của hân. Ngồi ở chỗ ghế đá, nó quay sang hỏi

_Sao anh nhìn em hoài vậy. Nó ngây thơ vô (số) tội hỏi. Hân không nói gì chỉ đưa tay trước mặt nó, chiếc áo thun dài tay đã ruộm ruộm vết máu. Nó cũng biết mình chính là thủ phạm đánh cưỡi trừ, tỏ vẻ ăn năn hối lỗi.

_Xin lỗi anh, em không cố ý. Nó hối lỗi, nhìn mặt cún con hết sức. Hân không nói gì, quay đi chỗ khác, thấy vậy, nó cầm tay hân lay lay nào ngờ lại trúng ngay chỗ đau làm hân nhăn mặt.

_Em muốn gì? Hân hậm hực quay lại.

_Xin lỗi anh mà, tha lỗi cho em nha. Nó năn nỉ.

_Không. Dứt khoát.

_Đi mà.

_Không.

_Năn nỉ mà.

_Không là không.

Thấy hấn không chịu tha lỗi, nó cũng chẳng biết làm gì. Vết máu trên áo hấn ngày càng đậm hơn, nó sực nhớ ra là phải băng bó cho hấn, liền chạy đi.

_Anh đợi em chút. Nói xong, nó biến mất tăm.

10 phút sau, Nhi quay lại, trên tay là một túi bông băng, thuốc sát trùng... Nó ngồi xuống bên cạnh hấn, nhẹ nhàng nâng tay hấn lên tại sọ lại như lúc nãy, mạnh tay quá lại dính ngay chỗ đau thì... không biết trước điều gì. Một cách chậm rãi, nó kéo tay áo hấn lên, nhìn cánh tay bị nó cào cào xây xước khắp nơi làm nó thấy có lỗi kinh khủng. Bắt đầu bước đầu tiên, nhỏ thuốc sát trùng.

_Ui da, em làm gì vậy. Hấn nhăn nhó. Gì chứ rát chết đi được.

_Sát trùng. Nó tỉnh bơ.

_Làm nhẹ thôi được không.

_Rồi rồi.

Cứ thế, nó băng bó cho hấn xong xuôi, kéo tay áo xuống.

_Rồi đó, tha lỗi cho em chưa. Nó quay ra, chu môi.

_Chưa.

_Thế giờ anh muốn em phải làm sao. Nó bực mình.

_Làm... Hấn chưa kịp nói ra thì

_Uyên Nhi, em làm gì ở đây. Gia Kiệt từ đâu bước đến, bên cạnh còn có một cô gái. Ánh mắt cậu đỏ lên cực kì tức giận.

_Anh là... A anh là người đụng xe tôi đúng không. Nó nhớ ra.

_Đây là ai vậy. Hấn hỏi nó.

_Đây là tên đụng xe em hôm bữa đó. Nó thản nhiên nói.

_À, ra vậy. Hấn tỏ vẻ đã hiểu.

_Tên này là ai. Gia Kiệt tức giận nói trong khi nó chẳng hiểu vì sao cậu lại tức giận như vậy.

_Đây là Bảo Khánh, anh hỏi chi vậy. Nó khó hiểu.

_Tại sao em lại đi với tên này, hấn là gì của em. Gia Kiệt nói mà chẳng chịu chú ý ở bên cạnh có một người khuôn mặt đã bắt đầu đen lại.

_Tôi là gì của Nhi không đến lượt cậu quan tâm, chúng tôi đi chơi, cậu hỏi làm gì. Sau một hồi im lặng cuối cùng Khánh cũng lên tiếng.

Nghe vậy, con tức giận đang dâng lên trong người cậu dâng lên ngùn ngụt. Hấn ta là ai mà có thể nói như vậy chứ, anh là người yêu nó cơ mà, tại sao nó có thể thân mật với người khác, còn lơ anh đi trong khi anh như sắp tức điên lên, tại sao. Khuôn mặt anh đỏ lên vì tức giận, bàn tay nắm chặt lại nắm đấm.

_Uyên Nhi, em giải thích đi, tại sao em lại đi chơi với cậu ta. Cố gắng bình tĩnh lại, cậu hỏi.

_Tại sao tôi lại không được đi, mà sao anh cứ hỏi tôi vậy, anh là gì mà cứ quát tháo tôi hoài vậy. Nó bắt đầu bực vì hành động điên cuồng này của cậu, chẳng quen chẳng biết tự nhiên lại lao vô nói (e hèm, thật ra thì có đấy ạ)

_Vi anh là bạn trai em, là người yêu em, hiểu chưa. Cậu quát lên. Từng câu từng chữ lọt vào tai nó làm nó đơ tại chỗ, mặt hấn đen như đất nòi, trên đầu đám mây giống đã bắt đầu tụ. Cậu là bạn trai nó hỏi nào vậy ta, sao nó không biết. Tên điên này bị hoang tưởng hay sao vậy trời. Nó nghĩ.

Tên đó là bạn trai của nó sao hấn chưa từng nghe qua vậy, Gia Bảo cũng chưa từng nói với hấn, tất cả mọi người chưa bao giờ nhắc đến người yêu của nó, vậy tên này là ai, tại sao lại nhận nó là bạn gái? Hấn thắc mắc.

_Anh...Anh...Anh là bạn trai của...của tôi? Nó lấp bắp không nên lời.

_Đúng vậy.

_Đồ khùng, tôi làm gì có bạn trai, anh bị nhầm rồi.

_Anh không nhầm, em là bạn gái anh 1 năm trước và bây giờ cũng vậy.

_Đùa à, anh kêu tôi là bạn gái anh vậy mà anh lại nắm tay cô gái khác đến để nhận tôi là người yêu của anh, đầu óc vấn đề à. Ngay sau câu nói của nó, cô gái bên cạnh mới thức tỉnh. Cô nhìn nó rồi lại nhìn anh, chuyện gì đang xảy ra vậy, sau khi định hình cô hất tay anh ra và bỏ đi. 3 người họ đang đối mặt với nhau, không khí nặng nề kinh khủng.

_Yên Nhi, đây là ai, anh cần một lời giải thích. Hấn lên tiếng, thật không thể hiểu nổi chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

_Em không biết, hấn là tên đụng xe vào em, nhưng hấn ta không phải bạn trai hay người yêu gì của em hết. Nó lên tiếng giải thích, chính giờ phút này, nó sợ, sợ hấn hiểu nhầm nó.

_Ừm, anh hiểu rồi, chúng ta đi. Hấn gạt đầu sau đó cầm tay nó đi, hai người lướt qua cậu, đột nhiên, tay nó bị cậu giữ lại.

_Bỏ ra. Hấn nghiêng răng.

_Không, cô ấy là bạn gái tôi, chính cậu mới là người phải bỏ.

_Tôi nói một lần nữa, buông tay Nhi ra. Hấn nhắc lại, từng câu từng chữ như rít lên.

_Không bỏ. Vừa dứt lời, cậu bị hấn quay lại, giáng một cú đấm vào mặt. Nó hoảng sợ tột độ, hấn đang tức giận, nó phải làm sao đây, cứ thế này sẽ đánh nhau to mắt. Cậu đứng dậy, định đánh trả thì bị nó ngăn lại, 2 người như hai kẻ thù đang cố lao vào nhau để đánh. Nó cố sức kéo hấn ra.

_DỪNG LẠI ĐI. Nó hét lên, lập tức, hai người con trai kia dừng lại. Quay sang nhìn nó.

_Tôi không phải bạn gái của cậu, đừng có gây phiền phức cho tôi nữa. Nó quay sang cậu, nói nhưng trong tim nó hình như cũng đang nhói lên, không giống như hấn bị thương làm tim nó đau, lần này, tim nó nhói lên tia thương cảm. Nó không hiểu sao rất sợ làm người khác buồn, đặc biệt là cậu. Cậu đứng như trời trồng, không thể tin nổi có ngày nó lại nói như vậy.

_Tên đó là gì của em. Cậu nói.

_Tôi là bạn trai của Nhi, giờ thì cậu hiểu rồi đấy, đừng đi theo chúng tôi. Hấn nói sau đó cầm tay nó đi để lại cậu một mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lời Tỏ Tình Lãng Nhất Thế Kì

Vậy là buổi đi chơi hôm đó bị phá vỡ bởi một tên khùng, nó ức chế từ hôm đó đến giờ suốt ngày rảnh rỗi là lại ngồi chửi rủa tên đó làm cô phát bực. Nó đâu biết rằng trong lúc mình chửi rủa tên đó thì hấn cũng đang phải đối mặt với cơn tức giận đang dâng trào khi mà cái tên kia lại chính là học sinh mới đến, lại còn trùng ngay lớp hấn. Ông trời muốn hấn tức chết đây mà (Trời: ta vô tội). Linh với Quân từ hôm đó cũng chuyển trường luôn, chuyện bỏ độ cả trường biết hết hỏi sao không chuyển trường, nhục nhã quá mà. Hàng ngày, hấn đối diện với Quân, nhìn mặt cậu ta đã khiến hấn phát bực rồi, cố gắng lắm mới lơ cậu ta đi coi như không quen biết được thì sang nay, một tờ giấy đáp xuống trước mặt cậu, mẫu giấy nhỏ chưa bằng lòng bàn tay mà khiến công sức của cậu đổ xuống sông xuống bể. Tờ giấy chỉ ghi có vài dòng chữ: Hết buổi gặp tôi, có chuyện muốn nói. Hấn quay ra nhìn cậu, khuôn mặt đầy thách thức “đã thích vậy thì anh đây cũng chiều”.

Giờ ra chơi, hấn xuống lớp tìm nó.

_Ui, anh Khánh kìa.

_Sao anh ấy lại xuống đây ta.

_Còn phải hỏi, tất nhiên là tìm lớp trưởng rồi.

_Ồ ha.

_Hic hic, Nhi thật có phúc mà, được anh Khánh thích.

_Thôi đi bà, than mãi không mệt à.

_Kệ tui.

Đám nữ sinh lớp nó bắt đầu xì xào thảo luận. Có ai tò mò nó đang làm gì không? Vâng, chị lớp trưởng gương mẫu Uyên Nhi đang ngồi ngủ ngon lành, lấy tay làm gối, lấy sách làm màn che. Hắn đứng mãi mà không thấy nó đánh hỏi mấy người trong lớp

_Em cho anh hỏi Nhi có đây không vậy? Hắn hỏi.

_À ờ, Nhi hình như dưới kia kìa. Một đứa trong đám bà tám chi xuống chỗ nó đang ngủ, hắn xin phép bọn bà tám kia cho hắn vào lớp để tự tay gọi nó. Tất nhiên là đám mê trai có nhân tính kia đồng ý rồi, bước tới bàn nó, hắn khẽ lấy tay lay lay vai

_Uyên Nhi, dậy đi.

_Im cho mình ngủ. Nó không biết gì, tưởng bọn con gái lớp nó gọi

_Dậy đi.

_đã bảo để cho mình ngủ mà.

_Em không ngủ là anh bế em dậy cho tỉnh ngủ đấy. Hắn đe dọa, tất nhiên là lời đe dọa này chẳng có trọng lượng với nó rồi, tại vì...nó có biết ai đang nói đâu.

_Thôi, ra chỗ khác chơi giùm tui đi mấy bà. Nó thân nhiên nói. Hắn nghe xong thì đơ luôn, nó gọi hắn là gì? Mìn: Là bà. Bọn con gái lớp nó che miệng cố nín cười đến đỏ cả mặt. anh hotboy của trường nó đang có biểu cảm phải nói là gì nhi... đúng rồi, phải nói là cực kì ngu luôn.Nó không thấy ai nói gì nữa thì an tâm tiếp tục giấc ngủ. Đang ngủ ngon thì tự nhiên nó cảm thấy mình bị nhấc lên, giật mình tỉnh giấc thì cái mặt phóng ta của hắn hiện ra trước mắt nó, rõ đến từng chi tiết.

_Ồ, ơ..sao anh lại ở đây.

_... Hắn không nói gì, đi một mạch ra khỏi lớp bế nó đi trước sự ngỡ ngàng của bao nhiêu người. Ra đến sau trường, hắn thả nó xuống, nó như người đang chu du trên trời rơi cái Bộp xuống đất.

_Tỉnh chưa.

_Rồi..rồi. Nó áp úng.

_Lần sau có để anh phải bế nữa không.

_Khô..không.

_Lần sau có gọi anh là bà không.

_Không.

_Lần sau có cần anh phải nói nhiều nữa không.

_Dạ không.

Lần sau.....nữa không cứ lặp đi lặp lại đến khi hắn mỏi miệng lú lờlỉ lại luôn. Ai nhìn đều phải cười vì trông hai người cứ như bố đang hỏi con gái ý (Khánh: gì hả? Mìn: à không, em quá lời)

_Anh gọi em có việc gì? Sau một hồi dạ không thì nó cũng nhớ ra vấn đề

_À ờ, anh có chuyện muốn nói.

_Anh cứ nói. Nó trả lời.

_Trước khi hỏi anh có vài câu cần em trả lời.

_Ok anh.

_Em có chị không?

_Không

_Em có thích mặc đầm không?

_Không

_Em có thích ăn đu đủ không?

_Không

_Em có thích học mỹ thuật không?

_Không

_Em có thích tên hôm bữa không?

_Tất nhiên là không.

Sau một hồi hỏi đáp toàn những câu hỏi mà đáp án là không thì hấn cũng đã có câu trả lời thỏa mãn, biết trước nó không bị lừa thì hấn cũng chả cần công đi hỏi mấy cái nó ghét rồi, nó không thích cậu ta nhưng nó cũng không bị lừa bởi chiêu này, hấn đành phải nghĩ cách khác thôi.

_Trên trời có cái gì kia. Hấn chỉ lên trời nói, nó theo hướng nhìn của hấn cũng nhìn theo.

_Làm bạn gái anh nhé. Nhanh liền lẹ, hấn tận dụng thời cơ hỏi luôn.

_Ồ. Nó đang nhìn trên trời nghe xong câu hỏi của hấn liền cúi đầu xuống, hấn vừa hỏi nó cái gì cơ? Làm bạn gái?

_Gật đầu là đồng ý nhé. Hấn mỉm cười.

_Em gật hồi nào. Nó bắt đầu hiểu ra sự tình.

_Vừa đó, không cãi nhiều, giờ em là bạn gái của anh rồi. Hấn mỉm cười, mặt đều không tả nổi.

_ANH DÁM LỪA EM? Nó hét lên, hấn nhanh chân chạy trước không sẽ làm mồi cho nó, một cuộc rượt đuổi bắt đầu, 2 nhân vật chính vô tư đuổi nhau, trong tim mỗi người dâng lên một tia ấm áp, trong lúc hạnh phúc đang bao quanh họ, họ đâu biết rằng ở gốc cây gần đó, có một người con trai đang nhìn theo với ánh mắt ghen tị xen lẫn tức giận.

_Em là của anh, nhất định là như vậy. Người con trai đó nói sau đó bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Niềm Vui Ngắn Chặng Tày Gang

Cuối giờ học hôm đó, hấn ra sân sau gặp cậu. Ra tới nơi, cậu đã đứng sẵn đó, tay bỏ vào túi quần, đôi mắt ngược nhìn hai con bướm đang bay trên bầu trời. Hấn bước đến, khuôn mặt hiện rõ vẻ bất cần.

_Có chuyện gì. Hấn lên tiếng trước.

_Tôi muốn nói với cậu vài điều.

_Điều gì, cứ nói. Hấn cuối cùng cũng chịu nhìn vào người đối diện.

_Cậu đã tỏ tình với Nhi?

_Đúng vậy, cậu nắm bắt thông tin nhanh nhí, chúng tôi còn chưa công khai. Hấn mỉm cười, nụ cười mang vẻ chế giễu.

_Cậu có chắc Nhi yêu cậu. Cậu lên tiếng làm hấn hơi giật mình.

_Sao cậu lại hỏi vậy. Hấn hơi nhăn mặt.

_Tại vì tôi... là bạn trai của cô ấy. cậu nói, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cậu, ánh mắt hiện rõ vẻ đắc thắng.

_Cậu nghĩ cậu lừa ai vậy. Hấn cười nửa miệng, nghĩ hấn là trẻ con à.

_Tôi nói sự thật thôi, tuy rằng tôi không biết tại sao Nhi lại không nhận ra tôi nhưng Nhi là bạn gái tôi, nếu không tin tôi có thể cho cậu xem. Nói xong, Gia Kiệt lấy chiếc điện thoại của mình ra, giơ trước mặt hấn, trước mặt hấn bây giờ là những hình ảnh nó và cậu than thiết, ảnh nó hẹn hò cùng cậu, tất cả, những nụ cười tươi rói của nó và cậu trong bức ảnh như đang trừu tượng hóa, tại sao nó lại làm như vậy, nó bắt cả hai tay? Uyên Nhi mà hấn biết đâu phải như vậy. Hấn đứng như trời trồng, chẳng thể tin nổi. Mới tiết trước nó còn đồng ý làm bạn gái hấn cơ mà.

_Sao, cậu tin rồi chứ, tôi hi vọng cậu sẽ tự biết việc tiếp theo cần làm. Nói xong, cậu bỏ đi, để lại hấn đứng đấy, rồi bỗng hấn khụy xuống, hấn chẳng thể tin nổi. Những điều Gia Kiệt nói là thật hay sao? Vậy tại sao nó còn đồng ý làm bạn gái hấn làm gì, tại sao lại làm hấn yêu nó, tại sao? Tại sao cậu ta lại có những tâm ảnh đó? Hấn như người mất hồn, bước đi trên sân trường, hấn không biết phải làm gì bây giờ cả, nó có phản bội hấn hay không hấn cũng không chắc, một phần những tâm ảnh kia làm hấn tin, một phần, tình cảm mà hấn cảm nhận được từ nó cũng làm hấn tin vào nó. Và như vậy, hấn tránh mặt nó, mới tỏ tình, còn chưa chính thức hẹn hò lần nào mà hấn đã tránh nó. Nó không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng nó chắc rằng hấn không ổn chút nào, mỗi lần nó cố đến gần hấn, hấn lại lần tránh nó, như một cuộc trốn tìm. Tại sao hấn lại tránh nó? Nó chẳng thể giải thích được mớ câu hỏi hiện hữu trong đầu mình. Cứ như vậy cho đến hôm nay, khi hấn đã suy nghĩ kỹ, hấn đã nghĩ ra cách giải quyết tốt nhất, đó là hỏi Gia Bảo

_Ông gọi tôi có chuyện gì.

_Tôi có việc muốn hỏi ông, ông phải trả lời thật.

_Được, hỏi đi.

_Thật ra, Uyên Nhi là 1 hay 2 người. Hấn hỏi, một câu hỏi ngớ ngẩn nhất từ trước tới giờ đối với Gia Bảo.

_Tất nhiên là 1, hôm nay nào cậu bị ăn rồi à.

_Vậy tại sao Uyên Nhi lại có 2 người yêu, à không, 2 bạn trai. Hấn nói, Gia Bảo chột giật mình, chẳng lẽ cậu ta đã nói.

_Cậu thật sự muốn biết.

_Đúng vậy.

_Được thôi, tôi sẽ nói. Thật ra Uyên Nhi từng bị mất trí nhớ. Cậu có biết là do ai không? Đó là do chính thằng khốn nạn nhận mình là người yêu của Nhi-Gia Kiệt. Nghe cậu nói, có vẻ cậu đã tỏ tình và đã được đồng ý. Để 2 người không phải tránh nhau như thế này nữa, tôi sẽ kể cho cậu nghe từ đầu. Uyên Nhi và tên kia yêu nhau được một thời gian không hẳn là dài, khoảng 6 tháng thì mọi chuyện xảy ra. Lúc 2 đứa còn yêu nhau, Gia Kiệt hay ghen tuông vô cớ, Nhi nó là đứa con gái cứng đầu, bướng bỉnh không bao giờ nghe lời ai nhưng khi yêu cậu ta nó đã thay đổi, luôn phải cúi đầu xin lỗi cậu ta chỉ vì mấy vụ ghen tuông vớ vẩn và ngu ngốc. 1 năm trước, Gia Kiệt lại lên con ghen sau khi bắt gặp Nhi đi cùng anh bạn học cùng lớp tên Minh, cậu ta bỏ đi làm nó phải chạy theo để làm lành. Nhưng mọi chuyện diễn ra không suôn sẻ, 2 đứa đã cãi nhau một trận rồi Gia Kiệt đã lỡ lời nói chia tay trong khi tức giận, Nhi cũng đồng ý. Thật ra, Nhi đã hết tình cảm với cậu ta sau một thời gian biết được tính cách đó, nhưng sợ cậu ta buồn, nó chấp nhận phải sống trong sự gượng ép đó. Lúc qua đường, ngay sau khi chia tay, nó bị một chiếc ô tô đâm phải vào nhập viện cấp cứu, rồi... mất trí nhớ. Anh nói, càng về sau những câu nói của anh càng nghẹn lại, cổ họng anh như có gì chặn lại nghẹn nghẹn không thể nói ra lời. Anh thật sự rất yêu thương, rất yêu thương cô em gái nhỏ của mình. Những gì nó phải chịu đựng khi yêu Gia Kiệt khiến anh cảm thấy tức giận thay nó. Nó bị mất trí nhớ, đó là lần đầu tiên anh khóc kể từ khi ra ở riêng và bây giờ khi nhắc lại, anh cũng không tự chủ mà nhói lòng. Hấn không nói gì, đứng trầm ngâm một lúc.

_Gia Kiệt có biết chuyện đó không? Hấn hỏi,

_Không, khi bác sĩ vừa thông báo nó không có gì quá nguy hiểm, cậu ta đã bỏ đi, chưa kịp nghe nói hết, ngay ngày hôm sau, cậu ta thông báo là qua Mỹ, không gặp Nhi nữa vậy mà bây giờ cậu ta lại quay lại. Anh nói.

_Tôi hiểu rồi.

_Bây giờ, cậu đã là người yêu của Nhi vì vậy, cậu phải làm đúng nhiệm vụ của 1 người bạn trai, phải bảo vệ nó thay cho người anh trai này, phải đem lại hạnh phúc cho nó, phải yêu thương nó, phải làm tất cả những điều tốt đẹp cho nó thay tôi. Tôi giờ đây sẽ trao lại nhiệm vụ đó cho cậu. Lúc Gia Kiệt làm bạn trai Nhi, tôi cũng đã nói với cậu ta như vậy nhưng cậu ta không làm được, tôi mong rằng cậu sẽ có thể làm được, có thể bù đắp những tủi hờn cho em gái tôi. Nếu nó phải đau khổ vì cậu, tôi sẽ không để cậu yên, chỉ cần nó bị tổn thương vì cậu, thì đừng hòng gặp lại em gái tôi. Lời nói của anh nửa đùa nửa thật. Nhưng đâu ai biết rằng câu nói đó đã trở thành bi kịch sau này.

_Cậu yên tâm. Hấn cười rồi đập vai anh.

-----The End-----

Chương 19: Bù Đắp

Tạm thời Min cứ cho nam chính nữ chính giận nhau rồi làm hòa vậy, sau này nếu có cơ hội thì thêm tí bi kịch vào sau. Mọi người yên tâm nhé, Min không để 4 người này đến với nhau êm xuôi thế đâu ^^ Min ác lắm

Bảo: ai giải thích cho tôi nó nói cái gì vậy.

Di: em chịu, giới thiệu thẳng luôn mới sợ

Nhi: thành phần gì vậy trời

Khánh: hình như nó sợ người ta tưởng nó hiền nên phải thông báo. Không biết thế loại gì nữa...

6 giờ sáng, chủ nhật, tại nhà nó:

“+Alo, anh gọi có việc gì vậy.

+Em rảnh không, đi cùng anh.

+Đi đâu, hôm nay em hẹn đi chơi cùng bạn rồi.

+Hẹn dịp khác đi, hôm nay đi cùng anh.

+Tại sao chứ, có việc gấp lắm à.

+Không nói nhiều, điều kiện thứ nhất trong 10 điều kiện”.

Vâng, mới sáng sớm mà chị Nhi nhà ta đã bị hấn ép cho tức đến suýt nữa thì lên cơn đau tim (Cho em cường điệu tí). Chẳng hiểu hôm nay hấn ăn phải cái gì mà lại đòi gấp nó trong khi mấy ngày nay toàn tránh nó. Nó gọi điện thoại cho một người nào đó, có lẽ để rời lại cuộc hẹn. Chính sửa lại một chút, nó ra khỏi nhà với chiếc yếm jean kèm theo áo thun trắng, vẫn đôi giày sneaker trắng chẳng thể thiếu áo bong chày, trên đầu vẫn là chiếc mũ vành nhỏ. Nó tự tin với phong cách đường phố của mình, đang ngồi buộc dây dày thì anh đứng ở cửa, khoanh tay bắt chân nhìn rất là thư thả.

_ Lại đi hẹn hò à. Anh hỏi, trên môi không dấu nổi nụ cười dụ đã cố nén.

_ Dạ, Hai, bữa nay hai với Di sao rồi, không thấy đi đâu hết tron vậy. Nó nói, giọng miền nam pha giọng miền bắc của nó nghe ngổ ngổ, chỉ có cách gọi anh mình là ‘hai’ của nó là không thay đổi từ khi còn ở Sài Gòn cho đến bây giờ. Nó vẫn vậy, vẫn là cô em gái nhỏ bé của anh, là cô em gái ngoan ngoãn nhưng quậy phá của anh ngày nào.

_ Bữa nay anh bận mấy việc ở trường nên không có thời gian. Anh trả lời.

_ Anh cứ như vậy cẩn thận có thằng khác cướp mất Di cho coi. Nó cười cười đứng dậy chống tay hai bên hông, nhìn đều không tà nổi.

_ Đưa nào dám cướp? Anh cười nói.

_ Thôi, em đi đây, bye hai. Nó cười toe toét, vẫy tay chào anh rồi ra khỏi cổng.

_ Đi vui vẻ. Nói xong, anh quay vào nhà, ngồi trước máy tính tiếp tục làm việc.

Ra đến nơi đã thấy hấn đang đứng đợi ở cổng, 2 tay cho vào túi quần, nhìn bánh cực. Nó nhìn thấy hấn, nụ cười trên môi tắt hấn, giả bộ hờn dỗi, bấu môi. Hấn nhìn hành động dễ thương của nó mà không khỏi bật cười, sao bạn gái hấn càng ngày càng dễ thương quá mức cho phép vậy trời. (Min: bớt tăng bốc gấu đi anh)

_ Anh hẹn em ra đây có việc gì? Nó hỏi.

_ Đền bù cho em. Hấn cười tươi.

_ Đền bù việc gì. Nó hỏi.

_ Đền bù vì buổi hẹn hôm bữa.

_ Hôm nào

_ Buổi hẹn bị tên Kiệt phá.

_ À.

_ Lên xe.

Nói xong, hắn đưa mũ bảo hiểm đội lên đầu nó. Nó ngồi lên xe, không biết lần này hắn đưa nó đi đâu nữa đây. Vòng vèo 30 phút, ra khỏi thành phố, hắn chờ nó đi đâu đó nó cũng không rõ, chỉ đoán được đây là ngoại ô thành phố, quang cảnh 2 bên đường thật yên bình, càng đi xa, hai bên đường càng vắng đi những ngôi nhà tầng san sát nhau nhìn mà thấy mệt mỏi, thay vào đó là những ngôi nhà xây bình thường, thưa dần những ngôi nhà xây là những cánh đồng xanh mướt. Nhìn khung cảnh hai bên đường làm nó thật phấn khích, không biết từ bao giờ, nó bất giác đưa tay ôm eo hắn. Hắn ngồi phía trước cũng cảm nhận được, khẽ mỉm cười, nó ôm hắn thật chặt. Chiếc xe cứ đi mãi chẳng biết là bao nhiêu thời gian, lâu đến nỗi nó ngủ quên sau lưng hắn, tay vẫn ôm hắn thật chặt, hắn khẽ đưa tay cầm tay nó. Đến gần trưa, với tốc độ bàn thờ của hắn, cuối cùng cũng đưa được nó đến nơi-đó chính là Mộc Châu. Vì mùa này là mùa đông (cái này là theo logic truyện nhé, không theo ngoài đời đâu) nên nổi tiếng nhất vẫn là đồng hoa cải trắng. Hắn tìm chỗ gửi xe, khẽ vỗ vỗ vai nó cho tỉnh ngủ, nó tỉnh dậy, mơ màng, lấy tay giụi mắt không thể tin nổi. Trước mặt nó là gì thế này, một cánh đồng hoa trắng trải dài bất tận hiện ra. Nó hớn hờ xuống xe nhưng vì ngồi lâu quá nên nó không đứng vững nổi, hắn vội vàng đỡ nó.

_ Mình đang ở đâu vậy? Nó quay sang nhìn hắn với khuôn mặt hớn hờ như đứa trẻ được nhận kẹo khiến hắn cố gắng lắm mới không đưa tay lên véo 2 bên má phúng phính của nó.

_ Ở Mộc Châu, em thích không, đến đây rồi sẽ không có ai phá mình nữa.

_ Đẹp thật.

_ Mình đi thôi. Nói xong hắn kéo tay nó đi lên trên đồng hoa.

Nó và hắn vui vẻ chụp hình cùng nhau, cười đùa, chạy nhảy. Đi hết ngóc ngách của vườn hoa, hắn lại đưa nó đến đồi chè. Tuy không phải mùa hạ nhưng đồi chè vẫn xanh tốt. Đi tham quan, chụp ảnh rồi đi ăn đủ thứ, đến khoảng 4 giờ chiều, nó và anh bắt đầu trở về, nó vẫn cười toe toét không thôi. Tay ôm eo hắn, miệng ngân nga hát.

_ Em đừng ồn nữa.

_ Xi, được em hát cho mà nghe là may lắm rồi nhá.

_ Em hát nữa anh không lái nổi xe đâu.

_ Ai bắt anh để ý đâu, tập trung lái xe đi.

_ Biết rồi cô nương.

8 giờ tối, hắn đưa nó về đến nhà. Nó xuống xe, hắn cũng xuống xe rồi cởi mũ bảo hiểm cho nó. Cho tay vào túi quần, vẫn cái kiểu đứng đấy.

_ Cảm ơn anh nhiều nha. Nó cười.

_ Không có gì, hết giận anh chưa.

_ Giận chuyện gì? Nó ngây ngô.

_ Chuyện anh tránh em.

_ Hết rồi, thôi bye anh nha.

_ Khoan đã, ôm anh cái coi. Hắn nhìn nó đề nghị, không bút xấu hổ, không biết đây thần kinh xấu hổ của hắn bị cái gì ăn mất rồi.

_ Không bao giờ đâu. Nói xong, nó quay bước định vào nhà thì một cách tay nắm lấy cổ tay nó, kéo nó lại phía sau. Nó theo đà ngã về phía sau, đập đầu vào một bờ ngực săn chắc của ai đó. Nó bối rối đứng thẳng dậy, mặt đỏ ửng nhưng cánh tay của ai kia đã ôm chặt lấy nó. Trong khi nó còn đang bận đồ mặt thì ai kia lại hết sức vui vẻ, khuôn mặt không dấu nổi nụ cười, ôm chặt nó như không muốn đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng. Khoảng 5 phút sau thì hắn bỏ nó ra.

_ Ngủ ngon. Hắn nói xong mỉm cười rồi vẫy tay sau đó lên xe, đầu để ý ai kia đang ngượng đến chín mặt.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Học Sinh Mới, Cái Quái Gì Vậy

Sáng thứ hai hôm nay vẫn như mọi sáng thứ 2 khác... và mọi chuyện sẽ êm đềm trôi qua nếu không có cái tin động trời kia. Cô Chi bước vào lớp trên tay vẫn là tập tài liệu, vẫn duyên dáng, vẫn xinh đẹp và vẫn vui tính như ngày nào.

_ Cả lớp, đứng. Nó hô

_ Nghiêm. Cả lớp

_ Các em ngồi xuống, hôm nay lớp ta có bạn mới, vào đi em. Cô nói xong, quay ra ngoài cửa lớp vẫy tay với một ai đó. Cả lớp xôn xao không biết đưa nào vô duyên vô cớ chui vào lớp nó, cái tập thể lớp này chơi với nhau thôi chứ không chơi với mấy đứa chuyển vào đâu. Cả lớp ỉ ỉ rầm

_ Không biết đứa nào vậy ta.

_ Haizz, lớp mình lại thêm thành viên nữa sao.

_ Sao tự nhiên thấy bực mình vậy nè.

_ Hic, sao lại vô lớp mình cơ chứ.

Tiếng than vẫn không ngừng. Từ cửa lớp, một cô gái mái tóc màu nâu bước vào.

_ Tóc nâu dài ngang vai, khá đẹp. Bây giờ là thời gian hành nghề của mấy bà tám.

_ Màu nhuộm hợp màu da, thuốc nhuộm chắc cũng tốt.

_ Tóc tron mượt, bóng, chắc hay hấp dầu đều đặn, đúng không bạn?

_ Ừm, mình cũng hay bỏ thời gian đi dưỡng tóc với nhuộm lại nên mới được như vậy. Cô gái kia nói.

Những lời nói nhận xét cứ thế vang lên, nghe có vẻ là đang khen nhưng sự thật thì... Không ai biết trước được kể cả nhân vật chính. Cô gái trên bục giảng đang mừng như mở cờ trong bụng vì thấy bọn lớp nó khen cả trai lẫn gái về mái tóc của mình, lúc ở trường cũ nhỏ cũng được gọi là xinh mà. Được khen, nhỏ được nước vênh vào nhưng không dám thể hiện ra ngoài, miệng cười không ngọt nhưng nụ cười lập tức cũng lại khi câu chốt của lớp nó được bật ra.

_ Toàn là nhân tạo. Cả lớp đồng thanh, nó với cô cũng ngồi khoanh tay giống mấy đứa trong lớp nhìn vẻ rất nhàn nhã. Đừng nghĩ lớp nó là lớp chọn mà gương mẫu nhé, lớp nó là lớp cá biệt nhất trường đấy. Học giỏi thì đấy là truyền thống lớp a1 rồi nhưng quậy nổi tiếng với chiêu trò đình đám cả trường thì lớp nó là lớp a1 đầu tiên.

_ Học sinh lớp 10 mà nhuộm tóc? 1 bà tám

_ Không hiểu sao lại vô a1 được nhỉ, nhuộm tóc thế này đáng ra không được nhận chứ? Bà tám 2

_ Không biết học sao mà vẫn đi hấp dầu thường xuyên được nhỉ? Lại 1 bà tám nữa.

Nụ cười trên môi cô gái kia trở nên cứng ngắt, biểu cảm khuôn mặt cũng không được như lúc nãy. Sau một hồi, cô Chi cuối cùng cũng lên tiếng.

_ Thôi nào, em giới thiệu về mình đi. Quay sang nhỏ học sinh mới, ánh mắt dịu dàng.

_ Dạ, mình là Trần Khả Ái, học sinh mới. Ở trường cũ mình thường được mọi người gọi là hotgirl khối 10, lực học của mình cũng giỏi, trường cũ của mình hay tổ chức học sinh giỏi ở các khối, lần nào mình cũng giành được giải nhất hết á. Còn nữa... Nhỏ cứ thế tăng bốc mình lên đến quên cả người khác (có một sự phô trương không hề nhẹ), đang tập trung tự sướng thì lớp nó đồng loạt hét lên

_ STOP. Lần đầu tiên trong lịch sử lớp nó có đứa dám nhận mình học giỏi rồi khoe khoang mình là hotgirl, chắc nhỏ này là trường hợp bị lỗi ở lớp 10a1. (không biết trường các bạn có không nhưng trường tác giả có đấy, ghét lắm luôn)

_ Thưa cô, vì là bạn mới nên tụi em muốn có thời gian làm quen, được không ạ. Nó nói.

_ Được, dù sao cũng là giờ tự học, cô giao lại lớp cho các em. Nói xong, cô Chi cầm tài liệu ra khỏi lớp.

_ Chào bạn Ái, chắc bạn mới chuyển trường nên không biết nội quy giữa các thành viên trong lớp, nội quy này đã được nhà trường đồng ý, bạn không biết nên mình xin phép nhắc lại. Nó lên tiếng.

_ Thứ 1, không được tự kiêu trong lớp. Cô lên tiếng.

_Thứ 2, đi học không nhuộm tóc, cái này chắc bạn cũng biết. 1 học sinh khác.

_Thứ 3, học ở lớp này phải cột tóc lên trừ khi có trường hợp đặc biệt như văn nghệ,... 1 học sinh nữa.

_Thứ 4, không được khoe khoang thành tích cá nhân.

_Thứ

.....

Cứ thế, lớp có bao nhiêu người thì bấy nhiêu quy tắc.

_Tụi mình không biết bạn thế nào cũng chẳng biết trường bạn là trường nào, bạn là hotgirl hay hotboy ở trường cũ thì cũng không cần biết. Ở lớp này, bạn không phải hotgirl, không có quyền hạn nhiều hơn người khác, bạn nói đạt giải nhất năng khiếu ở khối nhưng học trường này và nhất là lớp này thì phải đạt thành tích ít nhất là phải giải nhất cấp huyện trở lên rồi hẵng đem khoe. Đây không phải trường danh tiếng nhất nước mình nhưng đây cũng thuộc trường có tiếng kể cả trong tỉnh lẫn vùng lân cận vì vậy học sinh phải cố gắng học tập có thành tích thật tốt để có thể làm cho nhà trường không bị mất mặt đặc biệt là khi đã vào lớp này thì chương trình học sẽ nặng hơn rất nhiều, học sinh có quyền xin chuyển xuống lớp a2,a3 nếu xuống đến a5 mà vẫn thấy chương trình nặng thì học sinh có thể xin xuống lớp B hoặc lớp loại C. Nó đọc tất cả nội dung trong tờ giấy như đọc diễn văn. Cuối cùng, Minh Thư ở cuối lớp cầm tờ giấy và một chiếc bút lên đặt trước mặt nhỏ Ái.

_Nếu bạn đồng ý thì kí vào còn nếu không có thể xin chuyển. Minh Thư nói, lời nói đối với bọn nó không có gì khác lời nói bình thường nhưng đối với nhỏ Ái là một lời đe dọa. Nội dung cuối cùng của tờ giấy:

_Bất cứ học sinh nào có thành tích ảnh hưởng đến danh hiệu của lớp như điểm học kì dưới 8,5 hoặc điểm trung bình các môn dưới 8 lập tức tự động đề đơn xin chuyển lớp hoặc để lớp trưởng nộp đơn.

Ở dưới, dòng chữ Hiệu trưởng đã kí khiến nhỏ xanh mặt. Lớp này thuộc loại gì vậy.

Cuối cùng, dù còn một số chỗ không phục nhưng vẫn phải kí, khó khăn lắm mới nhờ và được người giúp nhỏ vào đây. Nhỏ được xếp chỗ ở tổ 1, tổ của Thùy Anh. Vừa yên vị ở chỗ, Thùy Anh đã quay xuống nhìn nhỏ nói:

_Bạn làm ơn nhuộm lại tóc đen.

Nói xong, Thùy Anh quay lên bỏ mặc nhỏ với một cục tức to đùng. Mất bao nhiêu tiền chăm sóc tóc giờ lại phải nhuộm lại.

_Cả lớp giờ sách ra học bài. Tiếng Lam vang lên. Cả lớp lập tức giờ sách ra.

Cuối giờ học, hấn đưa nó về, anh cho cô về. Từ bao giờ chiếc xe đạp điện của nó đã trở lên dư thừa. Đang đi được nửa đường thì mẹ gọi điện cho Gia Bảo

_Alo, con nghe.

_Con học xong thì về nhà ba mẹ nhé, bố mẹ có chuyện cần nhờ.

_Dạ, vâng, chút tụi con về.

Nghe điện thoại xong, anh hơi thất vọng. Chẳng mấy khi ba mẹ lại kêu về nhà, chủ yếu là dịp lễ tết hoặc nhà có giỗ, không biết lần này là gì mà quan trọng đến vậy. Phóng nhanh lên chỗ nó và hấn đang đi, anh nói to.

_Nhi, mẹ kêu về nhà, có việc. Anh nói

_Hai biết việc gì không? Nó hỏi.

_Anh cũng không biết. Anh nói xong, quay sang cô.

_Di, hôm nay em về nhà anh chơi luôn, lâu rồi em không qua.

_Dạ. Cô nhỏ lời, cô với nhà nó vốn như người một nhà, cô coi ba mẹ nó là ba mẹ của mình vì vậy nên đến nhà nó chơi cũng là việc bình thường.

_Cả cậu nữa, tí nữa qua nhà tôi luôn đi. Anh quay sang hấn, nói. Hấn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

10 phút sau, tụi nó về đến nhà bố mẹ, cả 4 người dắt xe vào trong rồi cùng đi vào nhà.

_Con chào ba mẹ. Nó và anh đồng thanh.

_ Con chào 2 bác. Di lên tiếng.

_ Con chào bác trai, con chào bác gái. Chỉ có hấn tự nhiên lại nhiều lời nhất.

_Ừm, các con vào nhà chơi đi. Ba mẹ nó hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng vui vẻ đón tiếp tụi nó.

_ Đây là? Mẹ nó lên tiếng hỏi.

_ Dạ đây là anh Khánh, bạn của anh Bảo, bạn trai con. Nó giới thiệu, việc nó yêu đương ba mẹ nó cũng biết, nó cũng lớp 10 rồi nên cả hai người để anh em nó có cuộc sống riêng, tiêu biểu là dọn ra ở riêng nhưng song song với việc tự quyết định cuộc sống là tự chịu trách nhiệm về mình.

_À, cháu vào nhà chơi. Cả hai vui vẻ đón tiếp, ai bảo mới gặp hấn đã ngoan ngoãn thế, 2 người không thích mới lạ.

_ Hôm nay mẹ gọi con có chuyện gì ạ? Nó lên tiếng hỏi.

_À, chuyện là nhà bác Hà có chuyện phải vào Bình Định giải quyết, 6 tháng nữa mới xong nên gửi chị Ái qua đây nhờ nhà mình giữ hộ. Mẹ muốn 2 con cho chị ở nhờ mấy tháng được không? Mẹ nó hỏi.

_Ái? Sao quen vậy ta. Cùng lúc, nó và cô kêu lên.

_ Ra đi cháu. Mẹ nó quay ra sau.

Ngay lập tức, nhò học sinh mới lúc sang đi ra trước mặt tụi nó. Nó và cô há hốc miệng ngạc nhiên, làm sao có thể?

_ Cái quái gì vậy. Cả 2 lại đồng thanh. Hai người con trai bên cạnh cũng tò mò, nhò kia cũng ngạc nhiên không thôi.

_ Các con quen nhau à. Ba nó lên tiếng hỏi.

_ Dạ, đây là học sinh mới lớp con. Nó lên tiếng giải thích.

Còn tiếp.....

Cháp này viết đến đây thôi tại Mìn thấy hơi dài rồi. Cháp sau sẽ sớm ra thôi, mọi người ủng hộ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lập Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Học Sinh Mới, Cái Quái Gì Vậy (Phần 2)

_ Dạ, đây là học sinh mới lớp con. Nó lên tiếng giải thích.

_ Vậy à. Mẹ nó gật đầu, quay sang Ái.

_ Chắc con cũng đã Nhi và Di ở lớp, cô cũng không giới thiệu nữa. Mẹ nó quay sang nhò Ái nói, nhưng hình như con người kia không nghe thấy gì cũng không biết người xung quanh đang nói vấn đề gì, nhò chỉ chăm chú nhìn hấn.

_ Người đầu mà đẹp vậy. Nhò thốt lên, ngay lập tức ba mẹ nó hơi nhăn mặt con nó thì bắt đầu “ghen cấp độ 1”.

_ Vậy bây giờ con cho chị Ái mượn xe đạp, con đi về cùng anh Khánh được không ba mẹ? Nó hỏi.

_ Được, Ái, con vào chuẩn bị đi. Lúc này, nhò mới giặt mình đắp đất sau một chuyến du ngoạn 9 tầng mây. Vội vàng vào trong lấy hành lí, hành lí của nhò chỉ có vài bộ quần áo mặc đi học tại lúc đi nhò không muốn mang nhiều. Nhò đi xe đạp điện, nó và hấn một xe, anh chở Di về nhà. Về đến nhà nó, nó xuống xe, mở cổng cho nhò đi xe vào. Hấn cũng vào nhà nó luôn. Nó kêu nhò Ái xách hành lí lên phòng rồi một mình lên phòng thay đồ.

_ Ủa, anh không về à. Nó từ trên phòng bước xuống với bộ đồ ở nhà đơn giản.

_Ừm, anh đợi Bảo có chút chuyện luôn, sao, em muốn đuổi anh à. Hấn nói, mặt bắt đầu chuẩn bị chế độ giận dữ.

_ Với độ dày của da mặt anh thì em có đuổi cũng không được. Nó nói làm hấn hết hứng giận dữ luôn. Nhò Ái từ nãy tới giờ ở trên phòng nghe tiếng nó và hấn nói chuyện thân mật mà phát bực mặc dù chả có quyền gì để bực. Đồ của nhò toàn là váy là váy, nhìn thấy ón. nhò chọn một bộ váy mặc ở nhà, định xuống nhà nhưng thấy hấn ở đó nên muốn giữ hình tượng nên nhò quay lại phòng nó lấy ít phấn đánh lên mà chẳng cần xin phép. Nó đi vào bếp lấy

nước thì nhỏ cũng đi xuống nhà.

_ Chào anh. Nhỏ cười tươi lấy thiện cảm nhưng hình như hơi quá đà nên gây “phản tác dụng”.

_ Chào em. Hấn đáp lại coi như xã giao, dù gì sao này nhỏ cũng là chị vợ. Vâng, anh Khánh của chúng ta thuộc thể loại yêu là xác định cưới, có ai cùng thể loại đấy không ạ?

_ Em là Ái, bạn học cũng như chị họ của Nhi, rất vui được gặp anh. Nhỏ vui vẻ giới thiệu.

_ Ừm, anh là Khánh, bạn trai Nhi. Ngay sau khi câu nói của hấn thốt ra, nụ cười nhỏ cứng lại nhưng rồi rất nhanh lấy lại tinh thần. Nhỏ vui vẻ đưa tay ra bắt tay với hấn, hấn cũng miễn cưỡng bắt tay nhỏ. Ngay lúc đó, nó từ trong bếp bê trên tay 3 ly nước cam vắt đi ra, bất gặp cảnh tượng đó con ghen lúc nãy chưa kịp hết thì con ghen tiếp theo lại ập đến “ghen cấp độ 2” không phải vì hấn bắt tay nhỏ mà là vì hấn có nhiều gái theo quá, ở trường giải quyết chưa xong về nhà lại có nữa làm nó bức mình. Sao mấy thằng con trai nhan sắc cũng tầm thường mà gái theo nhiều vậy.

_ Anh Khánh. Nó nghiêng răng nói, nụ cười trên môi rất có sức đe dọa, bằng chứng là vừa thấy nụ cười đó hấn lập tức rút tay lại. Nhỏ Ái cũng nhận ra nên cũng thu tay lại.

_ Uống nước đi. Nó đặt cái khay nước xuống bàn đánh Rằm một cái (chưa gì đã gây ra thiện cảm quá mức rồi haizz)

Cả hai người kia không nói gì, vội vàng cầm lấy ly nước uống ừng ực.

_ Ở Nhi, em ngồi xuống đi. Hấn thấy nó chuẩn bị giận dữ liền đứng dậy kéo nó ngồi xuống bên cạnh Ái còn mình thì ngồi ngoài. Bên trong đó, hấn đâu hay biết chính mình đã tạo ra một cuộc chiến tranh lạnh. Ánh mắt 2 người phóng điện qua nhau.

_ “Hừ, cô được đấy, dám thân mật với anh ấy trước mặt tôi” Nhỏ nói bằng ánh mắt.

_ “Haha, cô chịu thua đi” Nó cũng truyền tải.

_ “Cứ đợi đấy, anh ấy là của tôi”. Nhỏ

_ “Cô đến chậm rồi, là của tôi”. Cứ như thế, hay người nói qua nói lại với nhau chỉ bằng... ánh mắt.

Hấn ngồi ngoài thấy tình hình căng quá nhưng cũng chẳng biết thế nào. Được một lúc thì thấy bóng dáng anh xuất hiện ngoài cổng. Hấn cố gắng nói to nhằm ngăn chặn cuộc chiến giữa 2 người con gái.

_ Bảo về rồi kia. Hấn nói. Lập tức, hai người con gái dừng việc phóng điện lại, hướng ra cửa. Anh bước vào nhà, ngay lập tức nhận ra sự khác biệt giữa mọi người trong nhà. Nó nhìn anh, nhỏ nhìn anh, hấn nhìn anh,... anh ngơ ngác, nhìn lại mình một vòng rồi quay ra hỏi.

_ Mặt anh dính gì à. Anh chỉ vào mặt mình hỏi.

_ À không, không có gì đâu. Anh lên thay đồ đi, em đi nấu bữa tối đây.

_ Ừm, vậy anh lên trước.

Bữa tối, tại nhà nó.

Bữa ăn tối vui vẻ của anh em nó nay đã trở thành chiến trường giữa hai người con gái. Anh ngồi ở đầu, nó và nhỏ ngồi đối diện nhau. Tình hình giờ không biết phải miêu tả thế nào cho chính xác. Anh đang ăn, cảm thấy mùi khét nhìn lên bất gặp ngay cảnh tượng nó và nhỏ nhìn nhau chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống nhau. Khuôn mặt vừa mang vẻ thách thức nhau vừa mang vẻ tức giận, Mìn cũng chả biết tả cái mặt hai chị này thế nào nữa. Hai người đang chăm chú nhìn nhau thì cảm thấy người thứ ba đang nhìn mình, liền quay sang, lia ánh mắt sát thủ nhìn anh làm anh rợn người vội vàng cúi xuống ăn lấy ăn để. Nó cầm đũa lên, gắp một miếng thịt bò bỏ vào chén anh, ngay lập tức nhỏ cũng gắp thịt bò bỏ vào chén của anh cứ như thế nhanh như chớp chén của anh đầy ắp. Anh len lén quay lên nhìn, không biết chuyện gì xảy ra thì hai đôi mắt hổ báo ấy lại quay lại nhìn chăm chăm anh vì cái tội không lo ăn đi phá người khác. Gia Bảo tội nghiệp của chúng ta mới hôm nào con sai bảo em gái hôm nay đã trở thành con mèo dưới tay hai cô gái đang có ý định giết người kia lại vội vàng nhét đồng thức ăn trong chén vào miệng. Một lúc sau, anh đang ăn thì lại thấy dưới gầm bàn có gì đó không ổn bèn cúi xuống thì thấy 2 đũa nó đang đá chân nhau, thay cho đánh lộn. Sát khí bao tỏa đầy phòng ăn, anh bắt đầu lạnh sống lưng. 2 đũa cứ chăm chú “đấu đá” mà không biết anh đã “lũ” khỏi bàn ăn từ lúc nào. Mới gặp một ngày mà đã như vậy không biết 6 tháng thì sẽ có chuyện gì xảy ra nữa đây. Anh xoa trán khô sở, mặt nhăn nhó thấy tội =.”

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lập Lại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phải Chẳng Là Kết Thúc? (Phần 1)

Sáng hôm sau, nó dậy sớm chuẩn bị đi học, cô chị họ Khả Ái cũng đã thức dậy.

_Chào buổi sáng. Nó vui vẻ chào hỏi, có vẻ tất cả những gì diễn ra tôi qua đã qua giống như một giấc mơ.

_Chào buổi sáng. Ái cũng không ngần ngại vui vẻ trả lời lại.

_Dậy sớm vậy. Ái hỏi.

_Thói quen rồi. Nó cười cười.

_Thôi, chuẩn bị ăn sáng đi. Nó nói.

Ái không nói gì nữa, đi thẳng vào bếp ngồi vào chỗ của mình nhưng một lúc vẫn thấy nó loay hoay chưa làm xong nên vào phụ luôn.

_Đề tôi phụ cho, cô lẽ mề quá. Đến giúp người ta cũng phải thêm vài câu châm chọc vào.

_Kệ tui, tin tui cho cô nhin không. Nó đáp lại.

Hai người cứ thế cãi qua cãi lại rồi lườm nguyệt nhau một lúc sau đó lại lẫn ra cười. Anh đứng trên cầu thang khó hiểu chẳng biết 2 cái người này đang làm trò gì nữa. Cùng lúc đó hần cũng đến nhưng... không phải một mình. Bên cạnh hần còn có cậu đi cùng, hình như 2 người gặp nhau trên đường. Nhìn mặt cả 2 có vẻ chẳng vui vẻ gì, đúng rồi, làm gì có ai gặp lại thằng người yêu cũ của bạn gái trong khi nó đang cố gắng hàn gắn mà cười toe toét rồi bắt tay nắm chân được chứ, cũng chả ai gặp thẳng cướp mắt người yêu cũ trong khi mình đang hàn gắn mà nhảy ra cười nói vui vẻ được. Anh ra chào hần mấy câu, không thêm nói gì với cậu rồi đi đón cô luôn. Nó và Ái từ trong bếp đang chuẩn bị ăn sáng thì hần và cậu đi vào.

_Ồ, anh đến đây chi vậy. Nó hỏi, còn hỏi ai thì chưa biết.

_Đến đón em đi học. Hai người kia đồng thanh.

_Ồ, tôi hỏi anh Khánh mà. Nó nói một câu làm người bên cạnh hần quẽ một cục to ùng.

_Tôi đến đưa em đi học. Cậu nói, nó lại không nghĩ là cậu nói với mình thăm hại hơn là nghĩ cậu đang nói với Ái nên gọi nhỏ ra.

_Ê, Ái, có anh nào đến đón cô kia. Nó ngây thơ. Người bên cạnh cậu như muốn lẫn ra mà cười, còn cậu thì tối sầm mặt lại.

_Đâu, tôi mới chuyển đến có quen ai đâu. Ái thắc mắc. Vừa gặp gương mặt “đập chai” của cậu, nhỏ đơ ngay tại chỗ. Nó phải khua tay mấy lần mới tỉnh. Hần và cậu ra phòng khách chờ để tụi nó ăn xong bữa sáng. Nó và nhỏ vừa ăn vừa thắc mắc nhìn nhau

_Không phải bạn trai cô? Nó hỏi.

_Dĩ nhiên, tôi làm gì có bạn trai. Nhỏ trả lời chắc nịch.

_Thế tên đó đến đọi tôi? Nó chỉ mình, mặt đần ra.

_Còn gì nữa, thôi ăn đi. Nhỏ trả lời.

Hai cô gái ngồi xử lí bữa sáng một cách nhanh nhất có thể, cũng tại căn nhà đó một cuộc chiến tranh xảy ra.

_Cậu nghĩ cậu là ai? Gia Kiệt nói.

_Là bạn trai Mới của Uyên Nhi. Bảo Khánh cố nhấn mạnh chữ Mới để Gia Kiệt hiểu nhưng có lẽ ham muốn chiếm đoạt khiến cậu không hiểu mà còn ngược lại, nghĩ rằng hần đang tuyên chiến với mình.

_Vậy cậu nghĩ cậu là ai mà có quyền hỏi tôi câu đấy? Hần tiếp.

_Là người Uyên Nhi yêu lúc chưa mất trí nhớ. Gia Kiệt trả lời, anh mắt đắc thảng vì đã cho hần biết được Uyên Nhi yêu mình, cậu vẫn nghĩ hần chưa biết gì.

_Và trước khi chia tay, đúng chứ. Câu nói của hần làm cậu hơi giật mình, ánh mắt trùng hần xuống, khuôn mặt đắc thảng cũng trở nên co lại.

_Sao cậu biết. Gia Kiệt trầm giọng.

_Tại sao lại không biết. Hần cười nửa miệng.

_Cậu đã chia tay với Nhi 1 năm trước và... cậu cũng đâu biết được sau tai nạn đó Nhi đã mất trí nhớ. Đó là lí do cô ấy không nhớ cậu nhưng lỗi cũng chẳng phải do cô ấy, lúc cô ấy nguy kịch nhất thì cậu lại bỏ đi, rồi xa Nhi. Cậu nghĩ cậu đủ tư cách để quay lại không? Hần nói.

_Im đi. Cô ấy yêu tôi, cô ấy là của tôi, 1 năm trước và bây giờ cũng vậy.

_Cậu chắc chứ? Hấn hỏi lại.

_Cậu có chắc rằng tình cảm của cô ấy vẫn nguyên vẹn không? Sau một năm xa cách và nhất là sau chia tay, trước khi chia tay thì tình cảm của Nhi dành cho cậu đã hết, hai người không phải là của nhau nhưng vì sợ làm tổn thương cậu nên cô ấy mới phải gượng ép bản thân, hướng hồ bây giờ cô ấy đã được cậu giải thoát. Tình cảm Nhi dành cho cậu là sự thương cảm giữa 2 người bạn mà thôi. Hấn giải thích, từng câu nói của cậu giống như một thứ gì đó làm cho sự tự tin về tình cảm của Nhi giành cho Gia Kiệt bắt đầu sụp đổ.

_Cậu Im Đi. Gia Kiệt hét lên. Hấn định trả lời thì từ phía cửa nhà ăn, tiếng động làm cho hai người giật mình. Nó đang khụy xuống sau bức tường. Ái hốt hoảng ngồi sụp xuống đỡ nó. Mọi chuyện là sao, sao nó không nhớ nổi, tất cả những gì hấn nói lại biến thành những bức hình trong tâm trí nó, 2 người đó đang nói về quá khứ của nó sao? Tại sao đầu nó lại đau thế này, nó không muốn nhớ, thật sự không muốn nhớ lại nữa. Tại sao lại bắt nó phải nhớ lại chứ? Tim nó nhói lên từng đợt, tất cả những gì trong quá khứ hiện về khiến con tim nó như bị bóp nghẹt, đau đến không thở được, quá khứ đã quay trở lại, nhuộm một tâm hồn màu nắng thành những đám mây giông. Nó khụy xuống, Ái đỡ nó, cùng lúc, anh nó cùng Di cũng về đến nhà. Tất cả mọi người đã và đang tập trung đông đủ ở nhà nó giống như một sự sắp đặt sẵn từ tay định mệnh, hôm nay có lẽ sẽ là ngày kết thúc mọi chuyện, kết thúc một cách chẳng báo trước nhưng sao nó không muốn, thật sự không muốn, nếu hôm nay mọi chuyện sẽ kết thúc thì nó phải làm sao khi phải đối mặt với 2 người con trai kia. Quá khứ lặp lại, lặp lại tình cảm của nó, lặp lại một tình yêu mà trước kia nó từng trao cho 1 một người, chỉ có điều tình cảm ấy không còn giành cho người ấy nữa, nó đã trao cho người con trai khác. Nó phải làm sao đây?

“Rồi cũng đã đến ngày này, khi chúng ta chỉ còn có thể ngang qua nhau như hai người xa lạ.”

-----The End-----

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phải Chẳng Là Kết Thúc? (Phần 2)

Con Trai yêu bằng mắt!

- Nhưng lại khóc bằng con tim!

--> Nhưng 1 khi họ đã khóc bằng

mắt tức là họ đã yêu bạn quá

nhiều

- Con Gái yêu bằng tim

- Nhưng lại khóc bằng mắt!

- Nhưng 1 khi họ đã khóc bằng

mụ cười tức là họ đã bị tổn thương

quá lớn.

Mìn đã trở lại và độc hại hơn xưa. Hú hú hú, còn ai nhớ Mìn không nào?

Nó ngồi trong phòng, hai tay ôm đầu gối, đầu dựa lên gối nhìn ra phía cửa sổ. Mưa, cơn mưa bất chợt kéo đến đem theo từng giọt mưa lạnh buốt. Nhói. Tim nó lại nhói lên, đau đến nghẹt thở, đôi mắt đục đục, từng giọt nước mắt trực trào. Bây giờ, đối với nó, những giọt mưa kia đang thấm vào tim nó để rồi, khi tim đã lạnh buốt, chẳng thể chứa thêm được nữa thì những giọt mưa ấy tràn ra... nước mắt. Nghĩ về chuyện tình yêu của mình làm nó đau, đau lắm nhưng vẫn phải nghĩ, nó phải đối đầu với tất cả những gì số phận đã đặt ra, để tất cả những người trong cuộc không phải chịu thêm sự đau khổ nào nữa, nhưng mãi nó chẳng nghĩ được gì. Giống như nhưng suy nghĩ của nó bị ai đó xóa đi. Đau, buồn, khó xử, tội lỗi, tất cả những cảm xúc của nó bị nhuộm đen cả, chẳng có gì khá hơn. Mấy ngày rồi, nó vẫn ở trong phòng, lấy cớ nghĩ ốm để trốn tránh Bảo Khánh và Gia Kiệt, nếu có bắt gặp họ, nó

cũng chẳng biết nó phải cư xử thế nào. Nó chẳng biết chọn ai. Thảm trách quá khứ đã ra đi sao còn quay về, để hôm nay cả ba người phải chịu sự đau khổ. Nó biết mình yêu ai, con tim mình hướng về phía ai, nhưng nếu nó bước đến bên người trước thì liệu người phía sau sẽ thế nào. Nếu nó làm vậy, thì tất cả những việc nó cố gắng chịu đựng trước kia còn có ý nghĩa gì. Con mưa tầm tã cứ thế trút xuống, như trút bớt nỗi lòng của những con người đang chịu quá nhiều đau khổ. Nó nhìn từng hạt mưa bay, tự nhiên nảy lên ý định muốn đi ra ngoài, để những giọt mưa kia rửa sạch tất cả niềm đau lúc này, nó muốn mình nhẹ nhõm hơn, dù chỉ là một chút. Có như vậy nó mới có thể biết mình nên làm gì được.

“Khi người ta quá đau buồn về chuyện gì đấy. Người ta sẽ chẳng thể biết được việc mình đang làm điên rồ đến mức nào”

Ngay lập tức, nó ra khỏi phòng. Căn nhà rộng lớn chỉ còn mình nó, anh hai không có, Khả Ai cũng không, Thiên Di cũng vậy, nó biết rằng mọi người chỉ đang đi học nhưng sao cảm giác trống vắng giống như chỉ có một mình nó cô độc. 9 giờ sáng, trên con đường vắng tanh, giờ này có lẽ mọi người đang đi học hay đi làm, khoác trên mình bộ váy ngủ màu trắng, trên tay là chiếc ô trong suốt đi trên con đường. Mưa xối xả, giọt mưa bay đập vào người nó, lạnh buốt. Chiếc ô nhỏ chẳng đủ che hết nhưng giọt mưa kia, nói đúng hơn, nó chỉ cầm ô cho có còn mưa thì vẫn thấm vào nó. Bước đi vô hồn trên vỉa hè, mặc cho mưa bay vào người. Cứ như vậy, nó đưa tay ra hứng những giọt nước mưa rồi một cơn gió thổi qua làm bay chiếc ô nhỏ trên tay. Nó cũng không định nhặt lại, đi tiếp. Rồi đến con ngõ nhỏ, nó giật mình nhớ ra đây là nơi mình chia tay Gia Kiệt, cũng là nơi mà nó và Kiệt đã cái nhau rất nhiều lần. Và lần làm nó nhớ nhất, đau nhất đó cũng chính là lần đầu cô phải khóc vì tình yêu.

-----quay lại-----

Một buổi chiều, nó đang đi cùng Di trên đường, cả hai cùng nhau đến thư viện thì bắt gặp Minh (chap1), cậu cũng đang có việc đến thư viện. Cả 3 gặp nhau rồi vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, được một lúc thì Di có điện thoại nên ra chỗ khác làm 2 người phải đứng đợi. Trong thời gian ấy, nó và Minh nói rất nhiều chuyện, nào là học tập, rồi tình hình điểm số,... Minh rất vui tính, có lẽ vì vậy nên ai cũng quý cậu, Di, Minh và nó là bạn thân từ hồi đầu năm cấp 2. Đang nói chuyện thì Kiệt từ đâu đi đến, tay nắm tay với một cô gái khác, khuôn mặt hằm hằm. Nó vẫn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra.

_Em giải thích đi, cậu ta là ai?

_Ồ, đây là Minh, bạn em, anh sao vậy? Nó ngờ ngác hỏi

_À, ra là bạn à, bạn bè thân thiết nhỉ? Gia Kiệt cười mỉa, ánh mắt khinh thường dán lên người nó, cứ như nó là người tro trên bắt cá hai tay vậy?

_Ý anh là gì? Minh nói.

_Chả là gì cả. Kiệt đáp, ánh mắt vẫn hướng về nó.

_Anh đừng hiểu nhầm, em và Minh chỉ là bạn thôi. Nó nhận ra vấn đề, ngay lập tức giải thích.

_Anh hiểu nhầm à? Nhưng mà biết sao được, cái gì cần thấy anh cũng thấy mà. Gia Kiệt nói.

_Anh đừng nói vậy, em chỉ nói chuyện bình thường thôi mà.

_Nhưng anh không thích bạn gái anh nói chuyện với bất cứ thằng con trai nào cả. Cậu gần như quát nó.

_Nhưng đây là bạn em. Nó bực mình nói.

_Không bạn bè gì cả. Cậu nói, tay vẫn nắm chặt tay cô gái kia. Giờ nó mới nhận ra sự hiện diện của cô gái lạ mặt từ nãy tới giờ vẫn im lặng, em gái? Không phải, em gái, em trai hay họ hàng nhà cậu nó đều đã gặp, Gia Kiệt làm gì có em gái nào. Cay đắng nó nhận ra rằng mình chỉ đứng thứ n trong danh sách bạn gái của cậu.

_Anh nói em vậy thì anh giải thích đi, cô gái bên cạnh là ai? Nó hỏi, ánh mắt ngăn nước dừng lại ở cô gái bên cạnh, cô gái ấy cũng có vẻ khá lúng túng. Gia Kiệt giật mình buông tay ra, ánh mắt khó xử.

_Đây là bạn anh, em hỏi làm gì?

_Bạn anh? Anh có bạn nào mà em không biết? Nếu là bạn thì so với em là nói chuyện bình thường còn với anh là nắm tay, cái nào đáng để trách hơn? Nó hỏi.

_Anh đã nói là bạn anh, em hỏi nhiều vậy làm gì? Cậu cúi gắt, kéo tay cô gái ấy bỏ đi.

Nó đứng đấy, sững sờ nhìn bóng dáng hai người kia quay đi. Từ ngày hôm đấy, tình yêu trong nó đã chết, hay đúng hơn là tình yêu chưa kịp hình thành đã tan biến. Cảm giác khi gặp cậu không còn làm nó vui như trước nữa, à không, không còn cảm giác nữa, vậy mới đúng. Nó với cậu giống như 2 người bạn xã giao, nhưng nó vẫn phải cố gắng giả vờ rằng mình còn yêu cậu.

Đứng tần ngần một hồi, nó nở nụ cười chua xót, càng nghĩ càng làm mình đau. Rồi bỗng trong đầu nó nảy ra một suy nghĩ. Tại sao không đi một nơi khác để tránh hai người đấy? Tránh những câu hỏi khó trả lời, những tình huống khó xử và hơn hết là những sự lựa chọn khó khăn. Phải chăng đó là sự lựa chọn vẹn cả đôi đường? Để thời gian xóa đi tất cả, nhưng nếu như vậy, nó sẽ mất Bảo Khánh, tình cảm của nó còn chưa kịp nói ra đã bị vùi lấp. Giật mình nhận ra, nếu nó nói thì khác gì tự đưa mình vào tình huống mình sợ nhất. Nó cười mỉm, một nụ cười buồn. Có lẽ nên như vậy, để khoảng cách xóa

đi mọi thứ không nên có, nó sẽ là người tạo ra khoảng cách vậy.

“Nếu chia tay là điều tốt cho cả hai chúng ta, có sao em lại thấy đau lòng như thế này?”

Mọi người ủng hộ truyện mới : Diary Of A Comet (Nhật Ký Của Một Sao Chổi) của Mìn nhé.

Mặc dù hơi quá nhưng cũng mong các admin của trang khác đăng đầy đủ chương của Mìn ạ. Cảm ơn nhiều ạ

Bạn đang đọc truyện *Em Phải Làm Sao Khi Quá Khứ Lặp Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.